

Jamsai

ทูลองอ่าน

Jamsai

ทูลองอ่าน

เจ้าสาว ใต้อาณัติ

ชุด น้ำผึ้งพระจันทร์

ทูลองอ่าน
ฉัตรฉาย

Jamsai

ทดลองอ่าน

"มาอยู่ที่นี่แค่นี้ๆ นอนๆ คงสบายจนเกินไป ผมว่านี่สมควรทำหน้าที่ดูแลผมด้วย"

"แล้วหน้าที่ที่ว่าคุณต้องทำอะไรบ้างคะ"

"นอนกับผมเมื่อผมต้องการ ช่วยผมอาบน้ำถ้าผมออกปากเรียก เตรียมเสื้อผ้าให้ผมก่อนออกไปทำงาน และทำทุกอย่างที่ผมพอใจ แค่นี้คงไม่มากไปหรอกใช่มั้ย" เขาเลิกคิ้ว

"ค่ะ"

นินนารับคำโดยไม่เถียง มาร์คส์มองเธอด้วยความแปลกใจกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ความเย็นชาจากเธอทำให้เขาเริ่มโกรธ เพราะไม่ว่าเขาจะทำอะไรก็ไม่สามารถกระตุ้นความรู้สึกของเธอได้เลย

เธอเย็นชาราวกับสร้างกำแพงน้ำแข็งอันแข็งแกร่งมาขวางกั้นเขาเอาไว้

"ถ้าอย่างนั้น...คืนนี้ก็เริ่มเลยแล้วกัน"

เจ้าสาวใต้อาณัติ ชุด น้ำผึ้งพระจันทร์

ฉัตรฉาย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2146-0

ภาพประกอบ Andrii Muzyka / Shutterstock.com

Tsezarina / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ถ้าใครคิดถึงผู้ชายร้ายกาจแต่น่ารักสไตล์พระเอกของฉัตรฉายจะต้องตกหลุมรัก 'มาร์คัส' พระเอกเรื่อง 'เจ้าสาวใต้อาณัติ' ที่คุณกำลังอ่านคำนำอยู่นี้ อย่างแน่นอน เพราะเล่มนี้เป็นนิยายโรมานซ์ 18+ ที่จัดหนักจัดเต็มแบบเอ็กซ์ตรีมทั้งความเข้มข้น ความร้อนแรง และร้ายกาจ ที่จะมาสะกดทุกท่านให้อยู่ภายใต้อาณัติของเขาแต่โดยดี

โดย 'เจ้าสาวใต้อาณัติ' เล่มนี้ถือเป็นผลงานลำดับที่หนึ่งในชุด 'น้ำผึ้งพระจันทร์' เป็นเรื่องราวของ 'นীরนารา' หญิงสาวที่เพิ่งก้าวพ้นรั้วมหาวิทยาลัย ออกมาก็ต้องเจอสมรสชีวิตครั้งใหญ่ ราวกับถูกคลื่นพายุโหมซัดร่างกาย และจิตใจของเธอไม่หยุดหย่อน โดยเฉพาะคลื่นลูกใหญ่ที่มีนามว่า 'มาร์คัส' เขาจะพัดพาเธอไปที่ใด ปลายทางที่เธอถึงฝั่งจะใช้ความฝันที่สวยงามของหญิงสาวคนหนึ่งหรือไม่ และความ 'ฟิน' ระหว่างทางจะหนักหน่วงถึงจิตใจแค่ไหน ต้องไปติดตามกันดูนะค่ะ แอบบอกว่านอกจาก 'มาร์คัส' กับ 'นীরนารา' พระ-นางของเรื่องแล้ว เจ้าสาวใต้อาณัติยังมีแซกกับเชิฐเป็นพระ-นางเรื่องเก่า และว่าที่พระ-นางคู่ใหม่มาเซอร์ไพรส์ด้วย ส่วนจะเป็นใครนั้นขอเชิญชวนนักอ่านไปลุ้นกันในเล่มเลยละค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ฉัตรฉาย' หรือ 'Hideko_Sunshine' มีชื่อเล่นว่า 'โอ๊ะโอ๊ะ' เริ่มต้นการเขียนนิยายมาตั้งแต่เรียนมัธยมต้นโดยที่ไม่รู้ว่าเขียนทำไม เพราะตอนนั้นไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับการเป็นนักเขียน รู้เพียงว่าอยากเขียน...จำได้ว่าตอนนั้นเขียนใส่สมุดธรรมดาโดยมีนักอ่านเป็นเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ร่วมโรงเรียน แต่แค่นั้นก็มีความสุขแล้ว

จนกระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยที่คณะนิเทศศาสตร์ (ร้วจามจุรี) มีเพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้ลองอัปเรื่องที่เขียนลงในเว็บเด็กดีซึ่งถือเป็นจุดที่ทำให้หันมาจริงจังกับการเขียนนิยายมากขึ้นและอยากมีหนังสือเป็นของตัวเองสักเล่ม จนในที่สุดจากการเป็นนักเขียนออนไลน์มีอสมัครเล่นก็ได้เป็นนักเขียนที่มีหนังสือเป็นของตัวเองและมีผลงานออกมาเรื่อยๆ...ปัจจุบันก็ยังไม่คิดที่จะหยุดเขียนนิยายนะค่ะ

มีคนพูดไว้ว่า 'เมื่อได้ทำงานที่รักจะทำให้เรารู้สึกเหมือนไม่ได้ทำงานอีกต่อไป' โอ๊ะรู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรีและเขียนนิยายเป็นอาชีพอย่างเต็มตัว ตอนนี้มีความสุขและหลงรักโลกแห่งการเขียนนิยายแบบถอนตัวไม่ขึ้น และจะรู้สึกมีความสุขมากหากนักอ่านหลงรักตัวอักษรของโอ๊ะเช่นกัน

โอ๊ะต้องขอบคุณนักอ่านที่ติดตามผลงาน ขอบคุณทีมงานและแอดมินที่ให้โอกาสดีๆ ขอบคุณคณาจารย์สำหรับวิชาความรู้ ขอบคุณเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจ และขอบคุณครอบครัวที่ทำให้มี 'โอ๊ะ' ในวันนี้ค่ะ สามารถติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ที่

http://my.dek-d.com/hideko_chan/ หรือ
<https://www.facebook.com/sunshine.jamsai> หรือ
http://twitter.com/Hideko_Sunshine นะค่ะ

ฉัตรฉาย

บทนำ ความประทับใจแรกพบ

เมื่อการ 'ชดใช้' สำหรับเขา...
ต้องแลกด้วย 'ร่างกาย' และ 'หัวใจ' ของเธอ

"อะไรกันยายนีน นี่แกจะกลับแล้วหรือ!"

เพื่อนในกลุ่มถามอย่างขี้ใจเมื่อ 'ยายนีน' หรือ 'นีนนารา' ออกปาก
จะขอกลับบ้านก่อนทั้งๆ ที่เพิ่งเข้ามาในผับสุดหรูได้ไม่ถึงชั่วโมงและพวกเธอ
ยังไม่ทันได้เริ่มสนุกกันเลยทีเดียว

"เรามาดลองสอบเสร็จนะ เรียนจบแล้วก็ต้องแยกย้ายไปทำงาน
กว่าจะรวมตัวกันอีกก็วันรับปริญญาโน่น แล้ววันนั้นแต่ละคนก็คงไปฉลอง
กับญาติพี่น้องจนไม่มีเวลามาปาร์ตี้กันหรอก"

"จริงที่สุด แล้วแกอะเพิ่งเคยมาเที่ยวกลางคืนครั้งแรกจะหนีกลับ
แล้วหรือ"

"นั่นสิ! พวกเราอุตส่าห์ลากแกมาด้วยนะ"

"แต่พี่สิโทรมาบอกว่าจะมาถึงแล้วอะ อีกร้อยเราก็ไม่ได้บอกคุณพ่อ
ไว้ด้วย"

นীরารหาขอความเห็นใจจากเพื่อนเสียงอ่อนเสียงหวาน แล้วทำหน้าตาน่าสงสารจนเพื่อนกลอกตามองบนไปตามๆ กัน ลองมาไม่นี่ที่ใครไม่มีใครกล้าโกรธและใจร้ายกับเธอได้สักคน

"พ่อแกไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ สักหน่อย ท่านไม่มีทางรู้หรอกนา"

"นี่! อย่าไปว่ายายนินมันเลย พวกแกก็รู้ว่าพ่อยายนินหวงลูกสาวจะตาย" เพื่อนอีกคนช่วยพูดเมื่อเห็นนীরาราลำบากใจจริงๆ "ปล่อยให้มันกลับไปเถอะ อยู่ต่อเดี๋ยวมันก็แอบไปนั่งหลับ"

"เออๆ กลับก็กลับ ไว้มาสนุกกันคราวหน้าก็ได้ แล้วพี่จะมารับแกที่นี่เลยหรือเปล่า"

"เราให้พี่จีมารอรับที่หน้าอัคราทาวเวอร์ จะได้ไม่ต้องวณรณะ" นীরาราทอบเพื่อน ใบหน้าอ่อนหวานยิ้มแย้มเมื่อเห็นว่าเพื่อนอนุญาตให้กลับบ้านได้ และทุกคนจะไม่ถือโทษโกรธเธอที่หนีกลับก่อน

"จะให้ออกไปส่งมัย" เพื่อนๆ ถามอย่างเป็นห่วง

"ไม่เป็นไร พวกแกสนุกกันต่อเถอะ ไว้เจอกันใหม่นะ"

หญิงสาวบอกลาทุกคนแล้วเดินออกจากผับหุ่ที่กำลังเปิดเพลงร๊อคแรง เร่งเร้าให้ทุกคนลุกขึ้นवादลวดลายกันอย่างสนุกสนาน เพื่อนในกลุ่มเห็นว่านীরารายังไม่มา อีกทั้งพวกเธอก็รู้จัก 'พีจี' หรือ 'จิรพนธ์' คนรักของนীরาราเป็นอย่างดี ถ้าเขาขับรถมารับถึงที่นี่ก็คงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง

นীরาราออกจากอัคราคลับแล้วขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นล็อบบี้เพราะผับนี้อยู่ในชั้นใต้ดินของตึกอัคราทาวเวอร์ซึ่งเป็นเสมือนดินแดนสำหรับนักแสวงหาความสุขแบบครบวงจร มีทั้งร้านอาหารหรูหราอย่างอัคราเรสเตอรองต์ ร้านอาหารทั่วไป โรงแรม ห้างสรรพสินค้า โรงหนัง ร้านเสริมสวยและอีกมากมาย พอขึ้นมาถึงชั้นล็อบบี้นীরาราก็เดินออกมาจากลิฟต์ แต่หญิงสาวไม่ทันสังเกตว่าขณะขึ้นลิฟต์พบกับผู้ชายคนหนึ่งนั้น...สายตาเขาเฝ้ามองเธอตลอดเวลา

"ขอโทษนะครับ"

ผู้ชายคนนั้นเดินมาดักหน้าเธอไว้ก่อนที่เธอจะออกจากอัศราทาวเวอร์ไปรอจิริพนธ์ที่ถนนด้านหน้า

"คะ?"

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยความสงสัย เธอเห็นว่าท่าทางเขาดูเป็นคนมีฐานะและการศึกษา อาจจะเป็นนักท่องเที่ยวหรือคนที่มาพักในโรงแรมและกำลังต้องการความช่วยเหลือ

แต่แล้วเธอก็ต้องตกใจเมื่อเขาเอื้อมมือมาจับข้อมือเธอเอาไว้

"ปล่อยนะคะ นี่คุณมาจับแขนฉันทำไม!"

"ผมสนใจคุณ เราไปต่อกันมั้ยครับ"

"ไม่ค่ะ ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้!"

นীরาราปฏิเสธเสียงสั่นขณะพยายามสลัดข้อมือออกจากมือของอีกฝ่าย ยิ่งเมื่อถูกรั้งเข้าไปใกล้เขา เธอก็ยิ่งได้กลิ่นเหงื่อแรงขึ้นและยิ่งทำให้หวาดกลัวเข้าไปใหญ่ ที่เขากล้าทำเรื่องออกอาจกับเธอคงเพราะกำลังเมาจนขาดสติเป็นแน่ แต่เธอไม่คิดเลยว่าในสถานที่หรูหราเช่นนี้จะมีคนกักขฬะอย่างเขาด้วย

"ฉันไม่ไปกับคุณนะคะ ปล่อยเดี๋ยวนี้!"

"อย่าเล่นตัวนักเลย มาโรงแรมคนเดียวแบบนี้ไม่ใช่เพราะมาหาลูกค้าหรือไง"

"ฉันมาเที่ยวกับเพื่อนและกำลังจะกลับ ไม่ได้มาโรงแรม"

"งั้นเหอ ผมนึกว่าคุณมาหาลูกค้าในผับแล้วก็คงขึ้นโรงแรมเลย นี่คุณก็ยังไม่ได้ลูกค้า ผมอุตส่าห์เสนอตัวเป็นลูกค้าให้ คุณไม่ชอบหรือใจจะได้ไม่ต้องไปเหนียวหาจากที่อื่นอีก"

"อ้อบ้า! ความคิดสกปรก! หยาบคายที่สุด!"

นীরาราทวาด แต่เมื่อเห็นว่าการพยายามด้นรนขัดขืนไม่ได้ผลเธอก็

หาทางเอาตัวรอดด้วยการตะโกนขอความช่วยเหลือ ทันใดนั้นเอง! ผู้ชาย
กักขฬะได้ถูกใครคนหนึ่งกระชากออกไปอย่างรวดเร็ว เขาปล่อยมือจาก
นীরาราที่กำลังดิ้นรนหนีอย่างกะทันหันและทำให้เธอเสียหลักล้มลงไป
อีกทาง

"คุณเป็นอะไรหรือเปล่า" ใครคนนั้นรีบเข้ามาช่วยเมื่อเห็นเธอล้ม

"ระวังค่ะ!"

นীরาราทะโกนบอกเมื่อผู้ชายที่ลวนลามเธอพุ่งเข้ามาหมายจะทำร้าย
ชายหนุ่ม ไวกว่าความคิด! เขาหันกลับไปอย่างรวดเร็วก่อนจะใช้มือหนึ่ง
รับหมัดเอาไว้แล้วสวนกลับไปด้วยหมัดจนอีกฝ่ายเซถอยไปหลายก้าว
หมอนั้นเห็นว่าตัวเองคงสู้ไม่ได้จึงรีบหนีไปก่อนที่จะถูกต่อยซ้ำ

"คุณเจ็บตรงไหนหรือเปล่า" ร่างสูงหันกลับมาถามเธอด้วยความเป็นห่วง

"ไม่ค่ะ ฉันไม่ได้เป็นอะไร" เธอตอบทั้งๆ ที่รู้สึกเจ็บข้อเท้า

"รองเท้าส้นสูงคุณหัก จะไม่เป็นไรได้ไง"

หญิงสาวก้มมองเท้าตัวเองแล้วพุดไม่ออกไปสามวินาที เธอเพิ่งรู้
เหมือนกันว่าส้นรองเท้าหักไปข้างหนึ่ง เพราะก่อนหน้านี้มันแค่ตึงใจที่
ถูกลวนลามแถมยังเห็นเขาต่อยกับผู้ชายคนนั้นอีก

ชายหนุ่มไม่พูดอะไรต่อแต่เข้ามาช่วยพยุงนীরาราแล้วพาเธอไปหา
ที่นั่งพัก วินาทีนั้นหญิงสาวเฝ้าริมฝีปากเบาๆ ด้วยความกตัญญูอย่าง
บอกไม่ถูก หากเธอเผชิญหน้ากับผู้ชายทั่วไปเธอคงไม่รู้สึกระห่มหรือ
กตัญญูเท่าไร แต่ผู้ชายคนนี้...เขาดูดีมากจนเหมือนไม่ใช่คนธรรมดา

ถ้าบอกว่าเขาเป็นเทพบุตรจำแลงกายมาเธอก็คงเชื่อ!

นীরาราลอบมองชายหนุ่มเงิบๆ เขาอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้ม
จนเกือบเป็นสีดำปลดกระดุมสองเม็ดบนกับกางเกงยีนสีเข้มพองๆ กัน
มีใบหน้าหล่อเหลาดูน่าไปทางตะวันตกทำให้เธอเดาว่าเขาน่าจะเป็นพวก
ลูกครึ่ง ผิวสีแทน จมูกโด่งเป็นสันสวย ริมฝีปากหยักได้รูป คิ้วเข้ม

เรือนผมดกดำหยักศกเล็กน้อยแต่ถูกเซตขึ้นเปิดเผยเครื่องหน้าจนส่งให้เขาคูตียิ่งขึ้นเป็นเท่าตัว แต่สิ่งที่ทำให้เขาดูมีเสน่ห์จนสามารถสะกดสายตาทุกคนที่พบเห็นได้น่าจะเป็นดวงตาสีฟ้าเหมือนสีน้ำทะเลที่ทั้งสวย น่าค้นหา และคมกริบบาดใจ

อีกทั้งเขายังมีขนตาที่หนากว่าผู้ชายทั่วไป ดวงตาของเขาจึงยิ่งน่ามองขึ้นไปอีก

ชายหนุ่มไฉนหนวบบางๆ เหมือนพวงนายแบบตะวันตกหรือพวกพระเอกในหนังมาเฟียที่เธอเคยดู ถ้าเขาไม่ได้เข้ามาช่วยเหลือเธอ นีรนาราคงไม่กล้าเข้าใกล้เขา เพราะถึงเขาจะหล่อเหลาและดูดีมากแค่ไหน แต่ภาพลักษณ์เขาก็ดูน่าเกรงขาม มีอำนาจ และน่ากลัวในเวลาเดียวกัน

รูปร่างของเขาก็จัดได้ว่าดูดีมาก...มากจนเหมือนพวงนายแบบสากลเลยก็ว่าได้

ไหล่ของเขากว้างและดูแข็งแรงเหมือนพร้อมจะปกป้องคนอื่นเสมอ ช่วงแขนและช่วงขายาวกำลังดี บุคลิกสง่างามทุกย่างก้าว ยิ่งเมื่อรวมกับส่วนสูงที่น่าจะเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ยิ่งทำให้ผู้หญิงที่สูงแค่อ้อยหกลีบเซนติเมตรอย่างเธอรู้สึกเหมือนตัวเองตัวเล็กลงอย่างถนัดตา

"อย่างนะคะ" นีรนาราตึงสติกลับมาอีกครั้งตอนที่เห็นร่างสูงนั่งคุกเข่าลงข้างหน้าเธอ หญิงสาวรีบห้ามเขาไว้ด้วยความเกรงใจ "ฉันถอดเองได้ค่ะ คุณมาช่วยฉันไว้จนเกือบจะเจ็บตัวเพราะฉันก็นับว่าเป็นบุญคุณมากแล้วนะคะ อย่าใจดีกับฉันมากเกินไปจนทำให้ฉันรู้สึกผิดเลยคะ"

"ก็ได้ครับ"

ชายหนุ่มยัดตัวขึ้นแล้วกลับมา นั่งลงบนโซฟาข้างๆ กันตามเดิม นีรนาราก็มองถอยหลังออกทั้งสองข้าง ข้อมือข้างหนึ่งแดงเล็กน้อย แต่ตอนนี้อาการเจ็บเริ่มดีขึ้นแล้ว

"เจ็บข้อมือมั้ย"

"โชคดีที่ไม่เจ็บมากค่ะ"

ดวงตาคมกริบคู่นี้ยังคงมองข้อเท้าเธอด้วยความเป็นห่วงก่อนจะสำรวจไปรอบๆ

"คุณมาคนเดียวหรอ"

"ฉันมากับเพื่อนค่ะ แต่เพื่อนยังสนุกกันอยู่ในผับ ฉันก็เลยขอกลับก่อน เพราะไม่ได้บอกคุณพ่อเอาไว้" นีรนาราทอบพร้อมรอยยิ้ม เมื่อครู่นี้เขาคงพยายามมองหาว่าเธอมากับใคร

"หนีเที่ยวหรอเนี่ย"

"ไม่ใช่ค่ะ ฉันกับเพื่อนแค่มาฉลองเรียนจบ"

"ครับ"

ใบหน้าหล่อเหลาที่ตอนแรกนั่งขมิ้นจนน่ากลัวมีรอยยิ้มขึ้นจนนีรนราเผลอมองแล้วหัวใจเต้นแรงอย่างไม่รู้ตัว เวลาเขาไม่ยิ้มก็นับว่าหล่อมากแล้ว แต่เวลาเขายิ้มยิ่งดูดีมากขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

"คุณขำฉันหรอค่ะ"

"เปล่าครับ"

แม้ปากบอกว่าเปล่าแต่ชายหนุ่มยังไม่หยุดยิ้มจนนีรนารารู้สึกว่าเขาคงมองเธอเป็นเด็กน้อย เมื่อนั่งพักจนอาการเจ็บข้อเท้าทุเลาลงมากแล้ว เธอจึงก้มลงหยิบรองเท้า แต่เขาก็ค้ามั่นตัดหน้าเธอไปเสียก่อน แล้วเขาก็ทำท่าเหมือนจะหักส้นรองเท้าอีกข้างของเธอด้วย

"คุณจะทำอะไรค่ะ"

"หักส้นรองเท้าให้คุณไง พอสวมแล้วจะได้เดินสบาย"

"ไม่เป็นไรค่ะ ฉันจะกลับแล้ว เดินเท้าเปล่าไปขึ้นรถก็ได้" นีรนารารีบอกรับปากห้ามแล้วฉวยรองเท้ามาจากมือเขาก่อนจะยิ้มให้เพราะรู้ว่าเขาคงเป็นห่วงและหวังดีกับเธอจริงๆ "เดินไม่ไกลเท่าไรหรอกค่ะ ขึ้นคุณหักส้นรองเท้าอีกข้าง ฉันก็ต้องเสียเงินค่าซ่อมเพิ่มอีกนะสิคะ"

"แน่ใจนะว่าจะเดินเท้าเปล่า"

"แน่ใจค่ะ สบายมาก"

ขณะนั้นโทรศัพท์ในกระเป๋าถือของนีนาราดังขึ้นพอดี เธอรู้ว่าเป็น จิรพันธ์โทรมา และตอนนี้เขาก็คงขับรถมารอเธอด้านหน้าอาคารทาวเวอร์แล้ว หญิงสาวจึงรีบลุกขึ้นบอกลา

"ฉันต้องไปแล้วค่ะ ขอบขอบคุณมากนะคะที่เข้ามาช่วยฉัน"

"แล้วคุณจะกลับยังไง"

"มีคนมารับฉันที่หน้าตึกนะคะ ไกลแค่นี้เอง ฉันเดินเท้าเปล่าไปเองได้ ขอบขอบคุณอีกครั้งนะคะ"

นีนารายิ้มให้คนตัวสูงก่อนจะรีบเดินออกไปเพราะกลัวจิรพันธ์ จะรอนาน ชายหนุ่มได้แต่มองตามหลังเธอแล้วยิ้มบางๆ เพียงไม่กี่นาที ที่ได้คุยกันเขาก็รับรู้ได้ว่าเธอเป็นคนมองโลกในแง่ดี คิดบวก และรอยยิ้ม หวานๆ นั้นก็ทำให้เขาประทับใจจนนึกเสียดายที่ยังไม่ได้รู้จักแม้กระทั่ง ชื่อของเธอ...

เกาะมันตรา* ประเทศไทย

"อีกสองวันก็น่าจะกลับแล้วค่ะ พี่ไม่ต้องตามมาหรอก วางมือให้เราค่อยมาเที่ยวกันก็ได้" นีนารายิ้มขึ้นเมื่อได้ยินจิรพันธ์บ่นคิดถึงเธอ ยาวเหยียดและถามถึงวันกลับ เพราะถ้ามากเกินสามวันเขาจะลางาน มาหาเธอจริงๆ "พี่ไปทำงานต่อเถอะค่ะ ไว้ตอนเย็นๆ นีนะโทรหานะคะ"

นีนารากลับโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋าผ้าสะพายข้างสีขาวใบเล็กก่อนจะเดินเล่นบนชายหาดในยามเย็นและชื่นชมท้องทะเลที่ได้ชื่อว่างดงามที่สุดอีกแห่งหนึ่งในประเทศไทย

พอนึกขึ้นได้ว่าน่าจะถ่ายรูปไปอวดจิรพันธ์สักหน่อยเพราะอีกฝ่าย

* เป็นเกาะที่ไม่อยู่จริง แต่งขึ้นสำหรับนิยายเรื่องนี้เท่านั้น

ยังไม่เคยมาที่นี่เลย หญิงสาวก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอีกครั้งแล้วรีบเก็บภาพบรรยากาศรอบๆ ตัวทันที

และตัวเธอเองก็เพิ่งเคยมาเยือนเกาะแห่งนี้เป็นครั้งแรก...

'นพนนท์' บิดาของเธอทำงานที่เกาะมันตราแห่งนี้ตั้งแต่บั้นเกะมีเพียงหมู่บ้านเล็กๆ ไม่กี่หมู่บ้านจนตอนนี้เจริญขึ้นมาก นักท่องเที่ยวแวะเวียนมาไม่ขาดสาย และได้รับการพัฒนาในทุกๆ ด้านจนกลายเป็นเมืองที่เจริญทัดเทียมจังหวัดใหญ่ๆ ที่ดินราคาสูงขึ้นมากกว่าสิบเท่า มีนักธุรกิจเข้ามาลงทุนเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมากมาย ถึงกระนั้นสถานที่สำคัญต่างๆ ก็ยังคงความเป็นธรรมชาติที่งดงามไว้

ในขณะที่กำลังเพลิดเพลินกับการชมธรรมชาติอยู่นั้นมีลมพัดมาวูบหนึ่งหอบเอาผ้าคลุมไหล่สีขาวบางๆ ของนรินราปลิวออกไป เธอพยายามจะคว้ามันเอาไว้แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

หญิงสาวไม่รู้ว่าจะเสียใจหรือดีใจกันแน่เมื่อผ้าคลุมไหล่ของเธอไม่ได้ถูกลมหอบลงทะเลหรือหล่นลงพื้นจนมันเปื้อนทราย แต่กลับปลิวไปปิดหน้าของชายหนุ่มคนหนึ่งแทน!

นรินราลังเลอยู่ครู่หนึ่งว่าจะแสดงตัวเป็นเจ้าของผ้าผืนนั้นแล้วขอมันคืนจากคนตัวสูง หรือเดินหนีไปเพื่อหลบเลี่ยงความอาย แต่เธอยังไม่ทันได้ตัดสินใจเขาก็ดึงผ้าผืนนั้นออกจากใบหน้า

ดวงตาคมกริบสีฟ้ามองตรงมาที่นรินรา ดวงตานั้นบอกชัดว่าเขาคงรู้แล้วว่าเธอคือเจ้าของผ้าผืนนั้น แน่ละ! ในเมื่อตอนนี้...นอกจากเขาแล้วก็มีแค่เธอที่ยืนอยู่ตรงนี้

หญิงสาวยืนนิ่งเมื่อได้เห็นใบหน้าของอีกฝ่าย แม้จะเจอเขาครั้งแรกและครั้งเดียวเมื่อหลายเดือนก่อนแต่เธอก็กลับจดจำใบหน้าของเขาได้อย่างชัดเจน นรินราไม่คิดเลยว่าเจอเขาอีกครั้ง

ความทรงจำที่เคยพบกันครั้งแรกหวนย้อนเข้ามาในความคิด ตอนนั้น

เธอประทับใจในความมีน้ำใจของเขามาก เพราะนอกจากจะเป็นคนรูปร่าง
แล้วจิตใจเขายังดีงามไม่แพ้รูปร่างหน้าตาเลย

"ขอบคุณหรือเปล่าครับ"

"อ้อ...ใช่ค่ะ" หญิงสาวตึงสติกลับคืนมาแล้วยิ้มด้วยความชัดเจนและ
อับอายในเวลาเดียวกัน "ต้องขอโทษด้วยนะคะ พอดีเมื่อกี้ลมมันพัดแรง
ไปหน่อยนะคะ ฉันเองก็ไม่ทันระวังด้วย"

"ไม่เป็นไรครับ"

ชายหนุ่มเดินเข้ามาหาเธอและส่งผ้าผืนนั้นคืนให้

"ขอบคุณนะคะ" นีรนารับผ้ามาคลุมไหล่เอาไว้ เพราะเธอสวมเพียง
แม็กชีเดรสสายเดี่ยวสีหวานลายดอกไม้เล็กๆ เนื้อผ้าบางเบา เวลาลมพัดมา
แรงๆ จึงทำให้รู้สึกหนาว

"ไม่ยากเชื่อเลยนะครับว่าเราจะได้เจอกันอีกครั้ง" ชายหนุ่มชวนคุย
นั้นทำให้นีรนาราแปลกใจไม่น้อยที่เขาจำเธอได้เช่นกัน "คุณเพิ่งเคยมาเที่ยว
เหรอ ผมไม่เคยเห็นคุณที่นี่มาก่อนเลย"

"ใช่ค่ะ เอ...แต่ถามแบบนี้แสดงว่าคุณเป็นคนที่นี่หรือคะ"

"ผมทำงานที่นี่ครับ แล้วคุณ...เอ่อ..."

"นีรนาราคะ แต่เรียกนี่เนี่ยๆ ดีกว่านะคะ"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ...นี่"

ดวงตาสีฟ้าคมกริบมองตรงมาที่นีรนาราย่างจริงจังจนทำให้เธอรู้สึก
ประหม่ออย่างบอกไม่ถูก สายตาเขามีเสน่ห์และทรงอิทธิพลกับความรู้สึก
จนเหมือนจะดูดกลืนเธอให้หายเข้าไปในนั้น

หญิงสาวไม่เคยพบเจอสายตาใครที่มีพลังรุนแรงขนาดนี้มาก่อนเลย

"นี่! มาเดินเล่นแถวนี้ทำไมไม่บอกพ่อก่อน"

เสียงใครคนหนึ่งขัดขึ้น นีรนาราละสายตาจากเขาแล้วหันไปยิ้มให้
กับคนที่กำลังเดินมา

"ขอโทษค่ะคุณพ่อ"

หญิงสาวยิ้มหวานประจบเอาใจเพราะกลัวจะถูกนพนันท์ดู กว่าเธอจะขอมาเที่ยวที่เกาะมันตราได้ไม่ใช่ง่ายๆ นี่ถ้าเธอไม่ให้เหตุผลว่าจะรับปริญญาในอาทิตย์หน้าและจะเริ่มทำงานอย่างจริงจังแล้ว เธอจึงอยากมาพักผ่อนที่นี่และอยากมาดูว่าท่านมีความเป็นอยู่ยังไง...ท่านก็คงไม่ยอมให้มา

นพนันท์หวงเธอมาก คนที่ใกล้ชิดเธอรับรู้เรื่องนี้ทั้งนั้น

แม้ท่านจะทำงานบนเกาะนี้แต่ก็ไม่มีเวลาดูแลเธออย่างใกล้ชิดจึงไม่ยอมให้มา เพราะที่นี่มีนักท่องเที่ยวหลายประเภท ท่านกลัวว่าเธอจะถูกล่อลวงต่างๆ ที่เธอโตเป็นผู้ใหญ่และเรียนจบแล้ว

"ตอนแรกนี่น่าจะออกมาเดินยืดเส้นยืดสายแป๊บเดียว แต่เห็นทะเลสวยมาก นี่ก็เลยถ่ายรูปเล่นจนเพลินเลย" นีรนาราแก้ตัวด้วยรอยยิ้มอ่อน "คุณพ่ออย่าโกรธนี้นะคะ"

ก่อนหน้านี้นีรนารานั่งเล่นอยู่ในห้องพักของนพนันท์เพื่อรอท่านเลิกงาน ท่านบอกว่าจะมารับเธอไปเที่ยวแล้วพาไปทานอาหารต่อ เธอเห็นว่าชายหาดอยู่ไม่ไกลจากห้องพักก็เลยออกมาเดินเล่น ท่านคงกลับมาที่ห้องแล้วไม่เจอเธอก็เลยเป็นห่วงจึงรีบออกมาตามต่างๆ ที่แถวนี้ไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิด

"โลกกลมจังเลยนะครับ"

"คะ?"

นีรนาราหันกลับไปสนใจชายหนุ่มที่เกือบจะถูกสลิไปแล้วว่ายืนอยู่ที่นั่นด้วย แต่คำว่า 'โลกกลม' ทำให้เธอสงสัยว่าเขากำลังหมายความว่ายังไง หรือว่าเขารู้จักกับนพนันท์มาก่อน

"เอ่อ...นี่คุณ 'มาร์คัส' เจ้านายของตัวเอง" นพนันท์แนะนำแล้วยิ้มให้กับผู้เป็นเจ้านายอย่างสุภาพ "คุณมาร์คัสเป็นเจ้าของมันตรากาลิโน

และธุรกิจอีกหลายอย่างบนเกาะนี้"

"คือ...นี่ขอโทษด้วยนะคะ นี่ไม่รู้มาก่อนเลย"

นรินรารับขอโทษขอโพยมาร์คัสเหมือนเธอทำอะไรผิดไป หญิงสาวจำได้ว่านพนันท์เคยเล่าเรื่อง 'เจ้านาย' ของท่านให้เธอฟังว่าเขาเป็นคนเก๋ น่าชื่นชม และเป็นเจ้านายที่ดีมาก แต่ไม่ได้ลงลึกถึงรายละเอียดว่าเป็นใคร อายุเท่าไร และเธอเองก็ไม่ได้ซักไซ้เพราะปกติท่านจะทำงานอยู่ที่เกาะมันตรา ส่วนเธออยู่กรุงเทพฯ โดยมีแม่บ้านที่อยู่ด้วยกันมานาน นับสิบปีอย่าง 'กมล' คอยดูแล นานๆ ท่านจะกลับบ้านสักครั้ง เธอก็เลยไม่อยากจะถามเรื่องงานให้ท่านเครียด...เธอคาดไม่ถึงว่าเจ้านายของท่านจะยังหนุ่มแน่นอยู่เลย

"ลูกสาวผมทำอะไรน่าอายหรือเปล่าครับคุณมาร์คัส"

"ไม่เลยสักนิดครับ นี่น่ารักมาก"

มาร์คัสยิ้มบางทั้งๆ ที่เขาได้ชื่อว่าเป็นเสือยิ้มยาก สายตาคมกริบยังมองลูกสาวของนพนันท์โดยไม่ละไปไหน ชายหนุ่มรับรู้มานานแล้วว่า นพนันท์มีลูกสาวอยู่คนหนึ่ง แต่เขาก็ไม่ได้ใส่ใจถามถึง เพราะเขาไม่คิดว่าลูกสาวของนพนันท์จะทั้งน่ารัก อ่อนหวาน สดใส และมีเสน่ห์มากขนาดนี้

นรินรามีผมยาวหนาสีดำสลวยจรดบั้นเอว ใบหน้ารูปไข่อ่อนหวาน เครื่องหน้าหมดจดลงตัว ทั้งดวงตากลมโตสีดำขลับหวานซึ่ง แพนชนาองอนยาว เรียวคิ้วโก่งงาม จมูกโด่งรึ้น และริมฝีปากรูปกระชับอ้มเต็มสีแดงระเรื่อหน้าสัมผัส...เธอดังมากรวกับนางในวรรณคดี

วินาทีแรกที่ยังมาร์คัสรับรู้ว่านรินราคือลูกสาวของนพนันท์เขาก็หงุดหงิดใจไม่น้อย แต่ 'เลห์เหลียม' ที่ฝังอยู่ในสายเลือดทำให้เขารู้สึกดีในวินาทีต่อมา เพราะเขาพอใจในตัวนรินรารั้งแต่แรกเห็น

และ 'ความผิดพลาด' ที่นพนันท์ทำไว้จะช่วยทำให้เขาได้ครอบครองเธอได้ง่ายดายขึ้น!

บทที่ 1 การสูญเสียครั้งใหญ่

"ขอบคุณมากนะคะแม่"

นীরนาให้ข้อขอบคุณหลังจากรับโทรศัพท์มือถือกับกระเป๋าสตางค์ที่ฝากมารดาของเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มเอาไว้ก่อนเข้าหอประชุม พอรับพระราชทานปริญญาบัตรเสร็จและกลับออกมาอีกครั้งก็เย็นมากแล้ว

ตอนนี้จิรพันธ์คงเลิกงานและมารอรับเธอได้สักพักแล้ว

"แกละไปไหนต่อหรือเปล่า จะไปทานข้าวกับเรามั้ย"

"เราคงกลับเลย พี่จีน่าจะมารอแล้ว พอติดกับคุณพ่อเอาไว้ว่าจะไปฉลองกันนะ"

"แหม! น่าอิจฉาคนมีแฟนจริงๆ"

"จะมาอิจฉาเราทำไม แฟนแกก็ทิ้งหล่อทั้งแสนดี... ใช่มั้ยคะแม่"

คนถูกถามยิ้มช้าเมื่อเห็นลูกสาวตัวเองค่อนข้างนীরนารด้วยความเขินอายที่ถูกแซวคืบข้าง ทั้งสามคนคุยกันต่ออีกไม่กี่นาทีนীরนาก็แยกตัวออกมา ก่อนโทรศัพท์หาจิรพันธ์

วันนั้นพนันท์มาส่งเธอเข้าหอประชุมตอนเช้าแล้วกลับไปพักที่บ้าน เพราะเดินทางมาถึงกรุงเทพฯ ตอนเช้ามืด ทำทางผ่านเหมือนคนไม่ได้

พักผ่อนและมีเรื่องเครียด เธอจึงไม่ได้ทำอะไร อีกทั้งเธอยุกับจิรพนธ์ไว้แล้วว่าจะให้เขามารับแล้วค่อยไปฉลองด้วยกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา

"นี่นอกจากหอบประชุมแล้วนะคะ พี่จ้อยไหน...จ้ะนี่รออยู่ที่หน้าร้านขายน้ำนะคะ"

ตบ!

ขณะกำลังคุยโทรศัพท์อยู่นั้นมีผู้ชายเดินมาชนนีนารากจนเธอเกือบจะเสียหลัก โชคดีที่เขาคว้ามือเธอเอาไว้ เธอจึงสามารถยืดเขาและพยุงตัวเองได้ทันก่อนที่จะล้ม

"ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ พอดีผมรีบไปหน่อย"

"ไม่เป็นไรค่ะ"

หญิงสาวตึงสติกลับมาได้ก็รีบทรงตัวแล้วดึงมือออกจากมือชายหนุ่มซึ่งเขาก็ยอมปล่อยแต่โดยดี แต่เขายังมองเธอเหมือนกลัวว่าเธอจะเป็นอะไร

"ฉันไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ ค่ะ คุณรีบไปธุระเถอะ" นีนารายิ้มให้ เธอรับรู้ได้ว่าเขาคงไม่ได้ตั้งใจ ตอนนั้นคนเดินขวักไขว่กันเต็มไปหมด เขาคงถูกชนหรือไม่ก็รีบจนไม่ทันระวังจริงๆ

ชายหนุ่มน่าจะอายุมากกว่าเธอหลายปี เขาเป็นคนตัวสูง รูปร่างหน้าตาดี อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับกางเกงสีดำ แขนข้างหนึ่งมีเสื้อสูทพาดอยู่ คงจะเพิ่งเลิกงานแล้วรีบมาที่นี่เพื่อถ่ายรูปกับบัณฑิตสักคน หญิงสาวไม่อาจเดาได้ว่าเขาทำอาชีพอะไร แต่บุคลิกที่ดูสง่างามบวกกับบาร์มีที่แผ่ออกมาจากตัวทำให้เธอคิดว่าเขาน่าจะทำงานในตำแหน่งสูงหรือไม่ก็เป็นผู้บริหารของบริษัทไหนสักแห่ง

เขาทำท่าทางอีกักพลางมองซ้ายมองขวาไปด้วย

"คือ...ขอโทษนะครับ พอดีจะทราบมั๊ยครับว่าคณะอักษรศาสตร์ไปทางไหน"

"เดินตรงเข้าไปอีกนิด คณะอักษรศาสตร์จะอยู่ทางขวามือค่ะ"

"ขอบคุณนะครับ คุณเอ๋..."

"นี่!"

ชายหนุ่มยังไม่ทันได้ถาม นีรนาราก็ได้ยินเสียงของจิรพนธ์เรียกขึ้นก่อน เธอหันไปทางต้นเสียงก็เห็นว่าเขากำลังเดินแหวกผู้คนตรงมาหาเธอ

"ฉันขอตัวก่อนนะค่ะ"

นีรนาราบอกพร้อมรอยยิ้มแล้วเดินออกไปโดยไม่ได้หันกลับไปมอง ชายหนุ่มอีกเลย กระทั่งเดินไปหยุดอยู่ข้างหน้าจิรพนธ์ที่ยังอยู่ในชุดทำงาน และยังคงมองเธอด้วยความสงสัย

"เมื่อไหร่อะไรหรือเปล่า"

"ไม่มีอะไรค่ะ ผู้ชายคนเมื่อกี้เขาแค่ถามทาง"

"พี่น้องว่าเขามาจับนินซะอีก นั่นนะ...คุณภักพลเชียวนะ"

"พี่สิรู้จักเขาด้วยหรอค่ะ" นีรนาราเลิกคิ้วมองจิรพนธ์ด้วยความแปลกใจว่าเขาไปรู้จักผู้ชายคนนั้นได้อย่างไร เธอเจอเหตุการณ์ 'โลกกลม' ที่บังเอิญมีคนรู้จักกันอยู่รอบตัวบ่อยเกินไปแล้ว

"ใครจะไม่รู้จักเขา" จิรพนธ์ยิ้มขำที่นีรนาราช่างไม่ติดตามข่าวสังคมบ้างเลย "คุณภักพลเขาเป็นนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงที่ใครๆ ก็จับตามองนะสาวจ๋ กร๊าดเขาทั้งนั้นแหละ"

"แหม! รู้ละเอียดยังเลยนะค่ะ พี่ก็กร๊าดเขาด้วยหรอ"

"ตลกและ" จิรพนธ์หยิกจมูกเธอเบาๆ "แล้วตกลงเขาจับนินหรือเปล่า"

"ไม่ได้จับค่ะ เพิ่งเจอกันครั้งแรกจะจับกันได้ยังไง"

"ใครจะไปรู้ ตอนนั้นเดินมาหาพี่ เขายังมองตามหลังนินตั้งนาน"

"เขาเห็นนินเดินมาหาพี่สิ เขาก็คงไม่คิดจะจับนินหรอค่ะ น่าจะรู้แล้วว่านินมีแฟนแล้ว"

"เขาอาจจะคิดว่าเราเป็นพี่น้องกันก็ได้"

"หน้าตาไม่คล้ายกันสักนิดจะเป็นพี่น้องกันได้ยังไง" นีรนาราส่ายหน้า

เบาๆ จิรพนธ์นี้ขี้หึงจริงๆ "ไม่เอาแล้วนะคะ ไม่พูดเรื่องนี้ นีนอยากกลับไปเปลี่ยนชุดที่บ้านแล้ว เราจะได้ไปฉลองกันสักทีไง"

"หิวล่ะสิ"

เห็นรอยยิ้มอ่อนของแฟนสาวแล้วจิรพนธ์ก็หายหงุดหงิดเรื่องที่ภักพลเข้ามาคุยกับเธอ

"มากกก วันนี้พี่จีสัญญาแล้วนะว่าจะเลี้ยงข้าวนีนกับคุณพ่อ"

"อ้าว! นึกว่าจะให้นามลทำให้ทานที่บ้านซะอีก" จิรพนธ์จำสัญญาที่เคยบอกว่าจะเลี้ยงข้าวนีนรากับนพนันท์ได้ดี แต่เขาแกล้งพูดเหมือนลืมไปแล้วเพื่อล้อเธอเล่นเท่านั้น

"เสียใจนะคะ นามลไปงานแต่งงานของญาติที่ต่างจังหวัดตั้งแต่เมื่อวานแล้ว กว่าจะกลับก็พรุ่งนี้ตอนเย็นๆ โหน่นแหละคะ ฉะนั้น...ยังไยวันนี้พี่จีก็ต้องเลี้ยงนีนกับคุณพ่อ"

จิรพนธ์หัวเราะด้วยความเอ็นดู เขาคิดในใจว่าเรื่องกินนี่แฟนเขายอมไม่ได้จริงๆ!

"จริงสิ! เรื่องงานนะที่คุยให้เรียบร้อยแล้วนะ นีนพร้อมเมื่อไหร่ก็เริ่มงานได้เลย"

จิรพนธ์ชวนคุยขณะเลี้ยวรถเข้าไปในซอยบ้านของนีนรารา หมู่บ้านนี้มีคนอยู่ไม่มากนัก อีกทั้งไม่ได้อยู่ในย่านธุรกิจจึงค่อนข้างเงียบสงบ แม้จะดูเหมือนแถบชานเมืองแต่นีนราราก็ชอบบรรยากาศแบบนี้

"หมายความว่านีนได้งานแล้วหรอคะ" หญิงสาวถามด้วยความดีใจ ดวงตากลมโตสีดำขลับที่ถูกล้อมด้วยแพขนตาอันยาวเป็นประกายจนคนมองพลอยยิ้มตามไปด้วย

"พี่บอกแล้วว่าจะจัดการให้ แล้วนีนจะไม่ได้อ่านไต่ยังง"

"แต่แบบนี้ก็เหมือนนีนใช้เส้นพี่จีเลยนะคะ"

จิรพันธ์ทำงานในบริษัทนำเข้าเครื่องสำอางจากเกาหลีตั้งแต่บริษัทเริ่มเปิดใหม่ๆ ธุรกิจกำลังไปได้สวยจนมีการขยายบริษัทและรับพนักงานเพิ่ม นีรนาร้างไปยื่นใบสมัครในตำแหน่งประชาสัมพันธ์เอาไว้ และทางบริษัทก็เรียกเธอสอบสัมภาษณ์เมื่อสัปดาห์ที่แล้วก่อนที่จะไปเกาะมันตรา

"ใช้เส้นที่ไหนกัน เจ้านายพี่เขาชอบนี่จะตาย แต่ที่เขาตัดสินใจช้าเพราะช่วงนี้รับสมัครหลายตำแหน่ง เขาก็เลยต้องดูละเอียดหน่อย นินได้ทำงานที่เดียวกับพี่มันก็ดีแล้วนี่นา"

"นินไม่ได้บอกว่าไม่ดีสักหน่อย ขอคุณนะคะ พี่ใจดีกับนินจริงๆ"

"พี่มีแค่นินกับคุณพ่อเป็นคนในครอบครัวนี่นา ถ้าพี่ไม่ใจดีกับนินจะให้พี่ไปติดกับใครละ อีกไม่นานเราก็จะแต่งงานกันแล้ว พี่อยากให้เราอยู่ใกล้กันและสร้างฐานที่มั่นคงร่วมกัน"

จิรพันธ์หันกลับมาอ้อมให้หญิงสาวอย่างอ่อนโยนก่อนจะหันไปมองถนนต่อ นีรนารามองเสียหน้าหล่อเหลาของเขาแล้วอ้อมตามไปด้วยถึงจิรพันธ์จะไม่ได้มีฐานะร่ำรวย แต่เขาก็เป็นคนขยันขันแข็ง ตั้งใจทำงานน่าจะมีอนาคตที่ดี ที่สำคัญคือเขารักเธออย่างจริงใจและดีกับครอบครัวเธอมาก ตลอดเวลาสองปีที่คบกันเขาไม่เคยทำให้นีรนาร้างให้เลยสักครั้ง และเธอไม่เสียใจเลยที่ตัดสินใจคบกับเขา

ไม่นานนารถของจิรพันธ์ก็ขับมาจอดเทียบรั้วหน้าบ้านของหญิงสาว ทั้งสองคนก้าวลงจากรถ นีรนาร้างเปิดประตูรั้วไม่เข้าไปในบ้านสองชั้นหลังกะทัดรัดที่อยู่มาตั้งแต่เด็ก แม้จะเป็นบ้านที่ไม่ได้ใหญ่โตหรูหรา แต่ก็สะอาดสะอ้าน ถูกตกแต่งอย่างร่มรื่น น่าอยู่ และเธอสบายใจที่ได้อยู่ที่นี้

"นินจะบอกข่าวดีที่ได้งานทำ คุณพ่อต้องดีใจแน่ๆ เลย"

"คุณพ่อต้องดีใจอยู่แล้วที่มีลูกสาวทั้งสวยทั้งเก่งแบบนี้"

"เรื่องอวยแฟนตัวเองนี่ไม่มีใครเกินพี่ใจเลยนะคะ"

หญิงสาวหัวเราะแล้วเดินนำจิรพันธ์เข้าไปในบ้าน ทว่า...ภาพที่เห็น

ตรงหน้ากลับทำให้ทั้งสองคนตกใจจนยืนนิ่งอยู่กับที่ ก้าวขาไม่ออก ดวงตาเบิกกว้าง และหัวใจแทบหยุดเต้น...โดยเฉพาะนীরนารา

"คุณพ่อ!"

ร่างบางตะโกนขึ้น เธอจะปราดเข้าไปหาคนที่นอนอยู่บนพื้น แต่ร่างกายกลับไม่มีเรี่ยวแรง ใบปริญญาก็ถล่อยู่ร่วงหล่นลงจากมือ ตัวเธอก็แทบล้มลงไปกองกับพื้นแต่ยังโชคดีที่จิรพนธ์มาประคองเอาไว้ได้ทัน

ชายหนุ่มมองคนรักด้วยความห่วงใย เพราะเธอน้ำตารินไหลไม่หยุด ขณะเดียวกันก็เข้าอ้อนจนยืนแทบไม่ไหว เขาสงสารเธอจับใจและเข้าใจดีว่าใครเป็นนীরนาราก็คงเสียใจจนแทบสิ้นสติทั้งนั้น

ภาพตรงหน้าคือคนพินิจที่นอนจมกองเลือด ดวงตาเบิกโพลง สมองบางส่วนปรืออยู่บนพื้น และในมือยังจับปืนที่ใช้ปลิดชีวิตตัวเองเอาไว้...ชวนให้ผู้พบเห็นสะเทือนใจยิ่งนัก

'พ่อขอโทษนะนี่'

ข้อความสั้นๆ บนการ์ดซึ่งแนบมากับช่อดอกไม้ที่วางอยู่บนโต๊ะในห้องรับแขกเป็นลายมือของนพนิษฐ์ที่นীরนาราจำได้ดี และข้อความนี้คงแทนความรู้สึกทุกอย่างในใจของท่าน

หญิงสาวไม่เคยรับรู้มาก่อนเลยว่าบิดามีเรื่องไม่สบายใจและเครียดจัดจนต้องยิงตัวตาย แม้ว่าเธอจะเห็นสีหน้าไม่สู้สบายใจของท่านตั้งแต่นั่งลงจากเครื่อง แต่ก็คิดว่าคงเป็นเรื่องงานเหมือนที่ผ่านมา ตอนที่เธอถามด้วยความเป็นห่วง ท่านก็ไม่บอกอะไรและเลี่ยงไปคุยเรื่องอื่นแทน

นীরนารู้สึกผิดเหลือเกินที่ไม่เคยแบ่งเบาภาระหรือรับรู้ปัญหาของนพนิษฐ์จนท่านตัดสินใจฆ่าตัวตาย หากเธอรับรู้ เธอคงช่วยรับฟังและช่วยท่านแก้ปัญหาได้บ้างไม่มากก็น้อย

"นี่ไปทานอะไรก่อนมั๊ย เดี่ยวพี่ดูแลทางนี่ให้"

จิรพนธ์เดินเข้ามาหาให้นรนาที่นั่งอยู่หน้าโรงศพคอยส่งรูปให้แขกที่มากราบศพพนันท์ ใบหน้าอ่อนหวานที่เศร้าหมองและน้ำตาที่ยังปริ้มบนแก้มตาบอกได้ว่าเธอร้องไห้แทบจะตลอดเวลา

"ไม่เป็นไรค่ะ นี่ไม่หิว"

"จ้ะพี่เอาน้ำมาให้หะ"

"ขอบคุณค่ะพี่จ้ะ"

ให้นรนามองจิรพนธ์ด้วยความซาบซึ้งใจ ตั้งแต่พบศพพนันท์ที่บ้านเขาก็คอยจัดการและช่วยเหลือเธอต่างๆ นานา เพราะตอนนั้นเธอแทบจะไม่มีสติและทำอะไรไม่ถูกเลย ทั้งแฉะความ ทั้งเรื่องงานศพ ยังดีที่พนันท์ทำงานกับมาร์คส์มานาน ฝ่ายนั้นจึงส่งคนมาช่วยจัดงานศพและออกค่าใช้จ่ายให้ ไม่อย่างนั้นให้นรนาก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรเพราะครอบครัวเธอแทบไม่มีเงินเก็บเหลืออยู่เลย

จิรพนธ์ไปหยิบน้ำมาให้ นรนากรับมาจิบเพียงนิดเดียวแล้ววางไว้ เพราะกินอะไรไม่ลงจริงๆ เธอคิดถึงแต่พนันท์ ในความคิดมีแต่ภาพช่วงเวลาที่ผ่านมาระหว่างเธอกับพนันท์เข้ามาตลอดเวลา และมันทำให้เธอร้องไห้ทุกครั้งเนื่องจากจะไม่มีท่านอยู่เคียงข้างเธออีกต่อไปแล้ว

พนันท์คงอยู่แต่เพียงในความทรงจำของเธอเท่านั้น

จิรพนธ์นั่งซึ้งๆ แพนสาวก่อนจะเอื้อมมือไปจับมือเธออย่างปลอบโยน เขาเป็นห่วงความรู้สึกของเธอมาก วันนี้ก็สวดศพเป็นวันสุดท้ายแล้ว แต่สภาพจิตใจเธอยังไม่ดีขึ้นเลย

ทว่าชายหนุ่มก็เข้าใจความรู้สึกของเธอดี...

มารดาของให้นรนาจากไปด้วยโรคมะเร็งตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก เธออยู่กับพนันท์มาตลอด ท่านดูแลเธออย่างดี ทั้งสองรักใคร่และสนิทสนมกัน พนันท์เป็นทุกอย่างสำหรับเธอเหมือนเช่นที่เธอเป็นทุกอย่างสำหรับเขา

เมื่อต้องสูญเสียคนที่รักที่สุดไปก็เป็นธรรมดาที่เธอจะเสียใจมาก จิรพันธ์
อยากให้งำลึงใจ อยากให้เธอรู้ว่าเธอยังมีเขาอยู่อีกคน และไม่ว่าอะไร
จะเกิดขึ้นเขาก็จะไม่มัววันทอคิดถึงเธอแน่นอน

ในตอนนั้นเองสายตาของจิรพันธ์ก็เหลือบไปเห็นผู้ชายกลุ่มหนึ่ง
กำลังเดินเข้ามาในงาน ทั้งสามคนอยู่ในชุดสูทชุดดี และมีบุคลิกน่ายำเกรง
จนไม่น่าจะเป็นคนรู้จักของนพรัตน์

"ใครนะนี่"

จิรพันธ์ถามหญิงสาว นีรนารานหันไปมอง ผู้ชายที่เดินอยู่ตรงกลาง
ถอดแว่นกันแดดสีดำใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อสูทพอดีทำให้เธอเห็นใบหน้าคมคาย
หล่อเหลาของเขาได้อย่างชัดเจน

"คุณมาร์คัสคะ เขาเป็นเจ้านายของคุณพ่อ"

จิรพันธ์พยักหน้ารับรู้ในขณะที่กมลเข้าไปต้อนรับแล้วเดินนำชายหนุ่ม
กลุ่มนั้นมาหานีรนารา สีน้ากมลดูเศร้าใจไม่แพ้กัน เพราะนพรัตน์เป็น
เจ้านายที่เธอเคารพรักเหมือนญาติคนหนึ่ง พอกลับมาจากต่างจังหวัดแล้ว
รู้ว่าอีกฝ่ายเสียชีวิตเธอเองก็เสียใจมากและสงสารนีรนาราจับใจ

มาร์คัสมองนีรนาราแล้วเลื่อนสายตาไปมองมือจิรพันธ์ที่ยังกุมมือเธอ
หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้ทักทายเขา ด้านจิรพันธ์ก็คิดว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ที่เธอ
ให้ความเคารพ แม้จะยังหนุ่มอยู่มากแต่ก็คงอายุมากกว่าเขาหลายปี ชายหนุ่ม
จึงยกมือไหว้เขาเช่นกัน ส่วนมาร์คัสก็รีบไหว้คนทั้งสองอย่างดี

"ผมเสียใจด้วยนะ"

"ขอบคุณค่ะ"

นีรนาราไม่อาจฝืนยิ้มแม้ว่าในใจเธอจะอยากขอบคุณมาร์คัสจริงๆ
เขาเป็นถึงเจ้าของมันตราากาสีโนและเป็นเจ้านายของบิดาเธอ แต่เขาก็ยัง
เจียดเวลามารับศพลูกน้องคนหนึ่ง

หญิงสาวส่งรูปให้มาร์คัส ชายหนุ่มรีบไปกราบศพอย่างสำรวม

หลังจากนั้นจึงพยักหน้าให้กับลูกน้องของเขาแล้วเดินออกไปก่อนที่ลูกน้องทั้งสองคนจะเข้าไปกราบศพพนพนันท์เช่นกัน

"คุณมาร์คัสมีธุระจะคุยกับคุณ เชิญด้านนอกด้วยนะครับ"

ลูกน้องคนหนึ่งของมาร์คัสบอกกับนীরนารา ทำให้เธอหันไปมองจิรพันธ์ด้วยความแปลกใจก่อนจะหันกลับมามองผู้พูดอีกครั้ง

"ธุระอะไรหะคะ"

"ออกไปคุยกับคุณมาร์คัสแล้วคุณจะรู้เอง"

"ไปเถอะนี่ เดี่ยวพี่ดูแลทางนี้ให้เอง"

นীরนาราขอบคุณจิรพันธ์แล้วเดินออกไปโดยมีลูกน้องของมาร์คัสเดินประกบซ้ายขวาราวกับกลัวว่าเธอจะหนี หญิงสาวเดินออกมาด้านนอกก็เห็นมาร์คัสยืนรออยู่ที่รถยนต์ยุโรปสีดำคันหรูของเขา

"คนของคุณบอกว่าคุณมีธุระจะคุยกับนี่นาราคะ"

"ใช่... แต่ผมคงต้องขอโทษนีก่อนถ้าเรื่องที่ผมจะพูดอาจทำให้คุณรู้สึกไม่ดี"

"เรื่องอะไรคะ"

มาร์คัสมองใบหน้าอ่อนหวานเหมือนจะถามว่าเธอไม่รู้เรื่องจริงๆ หรือ นীরนารู้สึกได้ว่าสายตาเขาไม่เหมือนเดิม หญิงสาวจำได้ว่าสองครั้งก่อนที่เคยพบกันเขาดูเป็นมิตรกับเธอ อ่อนโยน และสุภาพราวกับเทพบุตร แต่เวลานี้ดวงตาคมกริบกลับแข็งกร้าว มองเธออย่างเป็นศัตรู และเหมือนจะเอาเรื่องเธอตลอดเวลา ราวกับว่าเธอไปทำความผิดกับเขาไว้ ทั้งๆ ที่เธอยังไม่เคยพบเขาอีกเลยตั้งแต่กลับจากเกาะมันตรา

"คุณมาร์คัสพูดมาเถอะคะ"

"ผมเพิ่งรู้เมื่อไม่นานมานี้ว่าพ่อคุณติดการพนันมาหลายปี และเขายกยอกเงินจากกาลีโนของผมไป"

นীরนาราเหมือนจะหยุดหายใจในวินาทีนั้น เธอมองเขาอย่างไม่อยาก

เชื่อเลยสักนิด

"พอผมจับได้ก็เลยเรียกเขาไปคุย แต่ผมไม่คิดว่าเขาจะแก้ปัญหาด้วยวิธีนี้"

"นี่ไม่เชื่อ"

"ผมพูดความจริง"

มาร์คัสยืนย่นหนักแน่น ทุกครั้งที่มิวฮุดนพนันท์จะเข้ามาเล่นพนันในบ่อนเถื่อนที่กรุงเทพฯ เพราะมันตรากาลิโนมีกฎหมายไม่ให้พนักงานทุกตำแหน่งเป็นผู้เล่นเอง ทำให้ชายหนุ่มไม่เคยรู้ว่าพนันท์ติดการพนันและที่ผ่านมานพนันท์ก็เป็นคนดี สุภาพ ใจเย็น รับผิดชอบงานได้ดี ขยันขันแข็ง เป็นที่รักของทุกฝ่าย เขาเองก็ไว้วางใจพนันท์มาก และมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาโดยตลอด เขาไม่เคยคิดว่าพนันท์จะกลาโกงเงินเขา จนกระทั่งเมื่อสามเดือนก่อนหน้าเขาตรวจพบว่าตัวเลขในบัญชีผิดปกติ

หากไม่สังเกตดีๆ คงจะไม่รู้ เพราะเงินหมุนเวียนในกาลิโนแต่ละเดือนมีเป็นพันล้าน แต่เขาเป็นคนที่ค่อนข้างละเอียด เมื่อพบความผิดปกติ เขาก็ให้เลขาฯ ตรวจสอบเงียบๆ ถึงได้รู้ว่าพนันท์คือคนที่ยกเงินไปเนื่องจากพนันท์เป็นคนดูแลเรื่องบัญชีโดยตรงจึงตกแต่งเลขในบัญชีได้

เมื่อถูกจับได้พนันท์ก็ยอมรับแต่โดยดีเพราะกลัวความผิดและรู้ว่ามาร์คัสเป็นคนเด็ดขาดแค่ไหน หากปฏิเสธโทษก็จะหนักขึ้นไปอีก นพนันท์สารภาพว่าเมื่อก่อนนี้สามารถควบคุมการเล่นของตัวเองได้ไม่ทำให้เสียมากจนบริหารเงินไม่ได้ แต่ครึ่งปีหลังมานี้เล่นหนักมือเกินไป หมุนเงินไม่ทันและเสียจนเป็นหนี้ก้อนโตทำให้ใจด้านมืดคิดว่าหากยกเงินจากกาลิโนไปเดือนละสามสี่ล้านเขาก็ไม่รู้

มาร์คัสรู้เรื่องนี้ก่อนจะเจอเนีรนาธาที่เกาะมันตรา ตอนนั้นเขายังรอหลักฐานถึงได้ไม่แสดงท่าทีให้พนันท์รับรู้ แต่หลังจากนั้นไม่กี่วันเขา

ก็เรียกนพนนท์ไปคุย ชายหนุ่มโกรธมากที่นพนนท์กล้าทำกับเขาเช่นนี้
ทั้งๆ ที่เขาดูแลอีกฝ่ายอย่างดีและให้ความไว้วางใจเหมือนเป็นญาติคนหนึ่ง

พนักงานทุกคนรู้ว่ามาร์คส์ชื่นชมคนที่ซื่อสัตย์และให้ใจกับคนที่
จงรักภักดี แต่เกลียดคนที่ทรยศและจะเล่นงานคนที่หักหลังเขาโดยเฉพาะ
กับคนที่เคยไว้วางใจมาก่อน นพนนท์ทำให้เขาแค้นจนสุดหัวใจ แต่เมื่ออีกฝ่าย
จากไปแล้วคนที่เกี่ยวข้องอย่างนิรนารา...ก็ต้องเป็นฝ่ายรับผิดชอบแทน!

บทที่ 2

ข้อเสนอ

"คุณพ่อเนี่ยนะคะจะยกยอกเงินคุณ"

"สิบล้านบาท"

ไต้ยีนจำนวนเงินแล้วน้ำตาของนีนาราทะปรั่ง เธอมองมาร์คัสอย่างคั่นคว่าเหมือนจะถามเขานี้คือเรื่องล้อเล่นหรือเปล่า แต่สีหน้าและแววตาเขาจริงจังเกินกว่าจะบอกว่าเขากำลังโกหกเธอ

เป็นไปได้!

หญิงสาวปฏิเสธอยู่ในใจ นพณันท์ที่เธอรู้จักเป็นคนดี ท่านไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขใดๆ แม้ว่าท่านจะทำงานในกาสิโนของมาร์คัสก็ตาม และเธอไม่เคยรับรู้เรื่องนี้มาก่อนเลยจริงๆ

"แล้วนี่จะเชื่อได้ยังไงว่าคุณไม่ได้โกหก"

"ผมมีหลักฐานทุกอย่าง และถ้าผมส่งมันให้ตำรวจ พวกเขาจะสรุปคดีได้ทันที" คำตอบของมาร์คัสบอกให้รู้ว่าเขามีหลักฐานเอาผิดแน่นหนา "นี่ยังไม่นับรวมเอกสารที่พ่อฉันเซ็นยอมรับความผิดและคลิปเสียง"

ชายหนุ่มพยักหน้าให้ลูกน้อง แล้วไม่กี่วินาทีต่อมาแฟ้มเอกสารที่อยู่ในรถก็ถูกส่งมาที่มือของเขา

"หลักฐานฉบับก๊อปปี้ นี่จะตรวจดูหลายๆ รอบก็ได้ถ้าคิดว่าผมโกหก" มาร์คสยดเอกสารใส่มือนี้รารา เธอรับมันมาถือไว้แม้ว่าแทบจะไม่มีแรงยืนแล้วก็ตาม

"แล้วคุณจะทำยังไงต่อไปคะ"

หญิงสาวผืนใจถามออกไป เธออาจยังไม่ได้ดูหลักฐาน แต่เขาเชื่อมั่นขนาดนี้ใจเธอก็เอนเอียงไปแล้วว่าสิ่งที่เขาพูดน่าจะเป็นความจริงเวลานี้เธอไม่มีสติเลย ทั้งเสียใจกับการจากไปของนพนันท์แล้วยังมาเจอเรื่องใหญ่อย่างนี้อีก แคเธอยังยืนอยู่ได้โดยไม่เป็นลมหรือสติแตกก็นับว่าดีมากแล้ว

"ถ้าผมแจ้งความตอนนี้มันคงเป็นข่าวดังแน่ๆ เพราะแค่เรื่องที่พ่อนินยังตัวตายในบ้านก็เป็นข่าวดังพอควรแล้ว" นีรารามองเขาและรอฟังเงิบๆ "แต่ผมจะไม่แจ้งความ"

"คุณจะให้พินชดใช้ให้คุณกี่ล้าน"

"ผมรู้ว่าสภาพการเงินในครอบครัวของพินไม่ดีเลย บ้านที่พินอยู่ก็ติดจำนองและราคามันไม่ถึงสิบล้านบาทแน่ๆ ไม่สิ! เก้าขนาดนั้นห้าล้านจะถึงหรือเปล่าก็ไม่รู้"

นีราราก็ดริมฝีปากด้านในอย่างข่มอารมณ์ไว้ เธอรู้สึกหงุดหงิดกับการอารัมภบทของมาร์คสอย่างบอกไม่ถูก อีกทั้งสายตากล่าวหากับรอยยิ้มเยาะของเขาก็ทำให้เธอรู้สึกแยะเหลือเกิน แต่เธอก็พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่แสดงอารมณ์ซึ่งกำลังร้อนระอุออกไปเพราะรู้ว่าเขาเป็นผู้เสียหาย

"พูดมาตรงๆ ดีกว่าค่ะว่าคุณจะเอาอย่างไร"

"พินต้องไปอยู่กับผมบนเกาะมันตราเป็นเวลาห้าปีแทนการชดใช้"

"อะไรนะคะ!"

ร่างบางถึงกับอ้าปากค้าง เธอโกรธจนหูอื้อตาลาย ไม่ต้องอธิบายอะไรเพิ่มเติมเธอก็พอจะรู้ว่าที่เขาพูดนั้นหมายถึงอะไร เพราะถ้าให้ไปทำงาน

ธรรมดาก็คงไม่ใช่คำว่า 'ไปอยู่กับผม' หญิงสาวไม่อยากจะเชื่อเลยว่าผู้ชายที่เธอเคยคิดว่าเป็นเทพบุตรสุดท้ายจะกลายร่างเป็นปีศาจที่ไร้หัวใจ... เธออุตส่าห์หลงชั้นชมที่เข้าให้เกียรติมากราบศพพ่อเธอ แต่ความจริงแล้วเขามาที่นี่เพื่อทวงหนี้ต่างหาก!

"นี่ฟังไม่ผิดหรอก"

"นี่คุณ..."

นীরนาราพูดต่อไม่ออกเหมือนหาเสียงตัวเองไม่เจอ เธอได้แต่คิดในใจว่า มาร์คัสไม่ละอายแก่ใจบ้างหรือที่มาพูดเรื่องนี้ในงานศพพ่อเธอ เขาจะรอให้งานศพผ่านพ้นไปก่อนไม่ได้เลยเชียวหรือ

"ผมหวังว่านี่คงจะมีความรับผิดชอบมากพอนะ"

"ขอโทษนะคะ นี่คิดว่าเราควรจะคุยเรื่องนี้กันวันหลัง" นীরนาราพูดหลังจากที่รวบรวมสติอยู่หลายวินาที "คุณจะพูดเรื่องนี้กับนี่เมื่อไหร่ก็ได้แต่ไม่ใช่ในงานศพพ่อนี่แบบนี่"

"ผมจะพูดเรื่องนี้กับนี่ที่ไหนและเมื่อไหร่ก็ได้ที่ผมต้องการ" มาร์คัสเอื้อมมือไปกระชากต้นแขนเสื้อเล็กและบีบมันแน่นเมื่อเห็นนীরนาราเซ็ดหน้าอย่างเยื่อหยิ่ง "พ่อนี่โกงเงินผม... การที่ผมยังใจเย็นและช่วยจัดงานศพให้พ่อนี่ในฐานะที่เขาเคยเป็นพนักงานของผมคนหนึ่งก็ถือว่าผมใจดีมากแล้ว"

"ขอบพระคุณในความกรุณานะคะ"

นীরนาราเหยียดยิ้มทุกๆ ที่น้ำตาลอ เธอสะบัดต้นแขนจนหลุดจากมือเขา

"อีกไม่กี่วันงานศพพ่อนี่ก็คงจะเรียบร้อย แล้วเราค่อยมาคุยกันอีกทีจะดีกว่า" เธอข่มความโกรธเอาไว้จนสุดความสามารถขณะบอกกับมาร์คัส "หวังว่าคุณคงพอจะอดใจรอไหว หรือถ้าไม่... แถวนี่มีโรงแรมห้าดาวอยู่หลายแห่ง ผู้ชายระดับคุณคงหาผู้หญิงมานอนด้วยได้ไม่ยาก

เท่าไรหรอก"

จบประโยคนั้นหญิงสาวก็เดินกลับเข้าไปในงานโดยไม่สนใจจะ
ปรายหางตาไปมองชายหนุ่มอีกเลย มาร์คัสเหยียดยิ้มที่มุมปาก ในใจ
อดคิดไม่ได้ว่านพินท์ที่ดูเป็นคนดียังกล้ายักยอกเงินเขาไปเป็นสิบล้าน...
นীরนาราที่ดูอ่อนหวานและสดใสก็คงซ่อน 'พิษร้าย' ไว้ไม่น้อยไปกว่ากัน!

ขณะนั่งรถกลับมากับจิรพนธ์หลังจากพิธีลอยอังคาร นীরนาราก็ยังคง
พยายามคิดหาวิธีใช้หนี้สิบล้านบาทให้กับมาร์คัสเหมือนที่เธอคิดมาตลอด
สองสามวันที่ผ่านมา

แต่...นี่ก็ยังงะเธอก็นึกหาหนทางไม่ได้

เมื่อวานนี้หญิงสาวตั้งสติและตรวจสอบเอกสารต่างๆ ที่มาร์คัสให้มา
แล้วก็เชื่อว่าเรื่องที่เขาพูดเป็นความจริง นพินท์เซ็นเอกสารยอมรับ
ความผิดเป็นลายลักษณ์อักษร ในเอกสารยังระบุไว้ด้วยว่าหากท่าน
ไม่ชดใช้หรือเป็นอะไรไปนীরนาราก็ต้องชดใช้แทนเพื่อแลกกับการไม่เป็น
ข่าวเสื่อมเสีย นอกจากนี้ยังมีคลิปเสียงตอนที่ทั้งสองฝ่ายพูดคุยกันและนั่น
ทำให้เธอรู้จุดประสงค์ของเขา

'ผมจะย้ายคุณไปเป็นผู้จัดการโรงแรม ส่วนเรื่องเงินสิบล้านผมจะเอา
บ้านคุณมาขายทอดตลาด แต่มันก็คงใช้หนี้ได้เพียงแค่ส่วนหนึ่ง ฉะนั้น...
สิ่งนี้มาอยู่กับผมแทนการชดใช้'

'นี่คุณมาร์คัสหมายความว่ายังไงครับ!'

'คุณก็น่าจะรู้ว่าผมพอใจลูกสาวคุณมากแค่ไหน'

บทสนทนาดังกล่าวทำให้นীরนารารู้ว่าเธอคิดไม่ผิด มาร์คัสต้องการ
ให้เธอไปอยู่กับเขาในฐานะนางบำเรอ...ใจหนึ่งเธออยากขอคำปรึกษาจาก
ที่พึ่งหนึ่งเดียวอย่างจิรพนธ์ แต่อีกใจก็ไม่กล้าเพราะกลัวจะเป็นการกดดัน
ให้เขาต้องเข้ามาร่วมชดใช้หนี้สินต่างๆ ที่เขาเพิ่งจะลืมหืมตาอำปากได้ไม่นาน

จิรพนธ์อายุมากกว่านิรนาราห้าปี เขาเป็นรุ่นพี่ที่คณะ เธอรู้จักเขาตอนช่วงรับน้องปีหนึ่ง เขาเป็นสายรหัสของเพื่อนในกลุ่มเธอ ตอนแรกเธอนับถือเขาในฐานะรุ่นพี่ ต่อมาความใกล้ชิดก็ทำให้เริ่มสนิทกันมากขึ้น จนเธอขึ้นปีสามเขาก็เริ่มจีบเธอ ราวๆ สามเดือนต่อมาเธอก็ตกลงคบหากับเขาในฐานะคนรัก

ชายหนุ่มเป็นคนเหนือ มีผิวขาวจัด รูปร่างหน้าตาดี ตัวสูงแต่ไม่แก่ง้าง ใครต่อใครก็ออกปากว่าถ้าเขาไปเอาดีในวงการบันเทิงจะต้องรุ่งแน่ๆ แต่เขาไม่ถนัดงานด้านนั้นเอาเสียเลย

จิรพนธ์เป็นคนขยัน เขาสร้างเนื้อสร้างตัวด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง ทั้งๆ ที่เกิดมาในครอบครัวที่มีปัญหา พ่อกับแม่มีเขาตอนที่พวกท่านยังไม่พร้อม ทั้งสองคนหย่าร้างตอนเขาอายุได้เพียงสามขวบ และต่างไม่ยอมรับเขาไปเลี้ยงดูจึงนำเขาไปฝากไว้กับย่าซึ่งเป็นญาติเพียงคนเดียว

ย่าเองก็มีฐานะค่อนข้างลำบาก จิรพนธ์ต้องทำงานพาร์ทไทม์ตั้งแต่อายุสิบห้าปีและตั้งใจเรียนเพื่อให้ได้ทุนการศึกษา พอสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ยาก็มาจากไป ส่วนพ่อกับแม่เขาก็ไม่เคยติดต่อมาอีกเลย

จิรพนธ์เหมือนเสียจุดยืนในชีวิต ยิงดีที่เพื่อนช่วยดึงเขากลับมาได้ แต่เขาก็ยังไม่มีกำลังใจเต็มร้อย กระทั่งเรียนจบจนไปทำงานในบริษัทแห่งหนึ่งแล้วกลับมาเจอเพื่อนที่คณะก็ได้พบกับนิรนาราซึ่งกำลังเรียนอยู่ปีหนึ่ง เขาสนใจเธอ สอบถามจากเพื่อนในกลุ่มเธอก็รู้ว่าเธอเป็นคนที่มีผู้ชายให้ความสนใจหลายคน เป็นคนรักเรียน ใฝ่ดี ความประพฤติไม่มีที่ติ และพ่อเธอก็หวงมาก

ฐานะครอบครัวของนิรนาราอาจจะไม่ถึงขั้นร่ำรวย แต่จัดได้ว่ามีกินมีใช้อย่างสุขสบาย เมื่อรวมกับโปรไฟล์ทุกอย่างก็ถือว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีสิทธิ์เลือกผู้ชายที่ดีกว่าเขาได้มากมาย

นับตั้งแต่นั้นจิรพนธ์ก็ตั้งใจทำงาน เปลี่ยนแปลงตัวเองราวกับมี

แรงบันดาลใจที่ช่วยผลักดันเขาไปสู่อนาคตที่ดีอีกครั้ง ยิ่งได้พูดคุยกันจนเธอรับรู้เรื่องราวของเขาและได้รับกำลังใจจากเธอก็ยิ่งทำให้เขามีแรงฮึดสู้ ชายหนุ่มใช้เวลาสองปีก็ได้เลื่อนตำแหน่งจากพนักงานธรรมดาขึ้นสู่หัวหน้าฝ่าย เริ่มผ่อนรถ ผ่อนบ้าน จนตอนนี้เขาเริ่มมีพื้นฐานชีวิตกับหน้าที่การงานที่ค่อนข้างมั่นคงในระดับหนึ่งแล้ว

ถึงจะยังไม่ร่ำรวยแต่ชีวิตครอบครัวก็คงไม่ลำบากหากทั้งสองคนช่วยกันทำมาหากิน

นีนราราคอยเอาใจช่วยจิรพันธ์เสมอ เธอทุกข์ใจเมื่อเขามีปัญหา เธอดีใจเมื่อเขาทำงานสำเร็จ และเธอรู้อยู่ดีว่าเขาต้องพยายามและเหน็ดเหนื่อยแค่ไหนกว่าจะมีวันนี้ได้ แล้วจะให้เธอลากเขามาลำบากด้วยกันอีก เธอก็ละลายแก่ใจ บางครั้งหญิงสาวอยากบอกเลิกเขาโดยไม่บอกความจริงให้เขารู้ แต่อีกใจก็กลัวว่าเขาจะเสียความรู้สึกและเธอยังไม่ยอมทำลายความผูกพันดีๆ ระหว่างเธอกับเขา

"นี่มีปัญหอะไรหรือเปล่า พี่เห็นนินหน้าเครียดมาสองสามวันแล้วนะ"

"เปล่าหรอกค่ะ นินแค่...ยังเสียใจเรื่องคุณพ่อนะ"

นีนราร่าฝืนยิ้มทั้งๆ ที่ในใจกำลังร้องไห้ เธอไม่ยอมบอกความจริงกับจิรพันธ์ ไม่อย่างนั้นเขาก็คงพลอยร้อนใจไปกับเธอด้วย ที่ผ่านมาชายหนุ่มคอยช่วยเหลือครอบครัวเธอมามาก เมื่อรู้ว่าพ่อติดพนันเธอก็ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมที่ผ่านมามีหลายครั้งที่านหมุนเงินไม่ทันทั้งๆ ที่มีเงินเดือนสูง ตอนแรกเธอก็คิดว่าค่าใช้จ่ายทั้งที่กรุงเทพฯ และเกาะมันตราคงสูงมาก แต่ความจริงคือที่านติดการพนัน

เวลาที่มีปัญหาเรื่องเงินจิรพันธ์จะคอยออกให้ก่อนเสมอ พอพ่อเธอเงินเดือนออกก็คอยคืนให้เขา ไม่เว้นแม้กระทั่งค่าเทอมของเธอในบางเทอม แค่นี้เธอก็ละลายแก่ใจจะแย่แล้ว

หากให้เขารู้เรื่องเงินลับล่านเธอก็ยังรู้สึกผิดต่อเขามาก

"น่าใจหายเหมือนกันนะ" ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย เมื่อคิดถึงคนที่จากไปแล้ว "แต่จากนี้ไปไม่มีคุณพ่อแล้วนี่ก็ต้องอยู่บ้าน กับน้ามลแค่สองคน ค่าใช้จ่ายในบ้านก็คงจะมาก ถ้าพึ่งเงินเดือนนี่น่าจะไมพอใช้จ่าย นีนกับน้ามลย้ายไปอยู่บ้านพี่ดีกว่ามั้ยจะได้ไม่ลำบาก"

"อย่าเพิ่งดีกว่าค่ะพี่จี"

นีนราราคิดว่าเธออายุยังน้อย ยังไม่อยากจะไปอยู่กับเขาก่อนแต่งงาน อีกทั้งพ่อเธอก็เพิ่งจะเสียไป แล้วไหนจะหนี้ที่ติดค้างมาร์คส์อีกสิบล้าน ที่ไม่รู้ว่าจะต้องชดเชยยังไงถึงจะหมด

ยิ่งคิดนีนราก็ยิ่งเห็นแต่ความมืดมนอยู่ข้างหน้า

"แล้ววันนั้นคุณมาร์คส์เขามาคุยอะไรกับนีนเธอ"

"ก็มาคุยเรื่องคุณพ่อแหละค่ะ"

"เขาเป็นเจ้านายที่ใจดีเหมือนกันนะ ความจริงมหาเศรษฐีอย่างเขา ไม่จำเป็นต้องมาสนใจคนตัวเล็กๆ อย่างพวกเราก็คงได้ แต่เขาก็ให้เกียรติคุณพ่อกับนีนถึงขนาดแะมาร่วมงาน..."

"พอเถอะค่ะพี่จี อย่าพูดถึงเขาอีกเลย!"

หญิงสาวบอกอย่างทนฟังไม่ได้ ยิ่งฟังก็ยิ่งเสียความรู้สึก นีนรารายอมรับว่าแรกเจอกันเธอประทับใจและยกย่องชื่นชมมาร์คส์ แต่พอได้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเขาแล้วเธอก็ชื่นชมเขาไม่ลง

ผู้ชายคนนั้นก็แค่นักธุรกิจหน้าเลือด เห็นเรื่องเงินกับผลประโยชน์ของตัวเองมาก่อนอะไรทั้งหมด เขาไม่เคยสนใจความรู้สึกของคนอื่นเลย ใครจะอยู่หรือจะตายก็ไม่สำคัญทั้งนั้น

"พี่ขอโทษ พี่ไม่รู้ว่านีนมีปัญหากับเขา"

"ก็ไม่ได้มีปัญหากันหรอกค่ะ"

นีนราราทอบเสียงๆ ไป ตอนนั้นรถแล่นมาถึงบ้านพอดี จีรพนธ์จอดรถไว้ ในใจเขาเริ่มเป็นกังวลอย่างบอกไม่ถูก เพราะไม่เชื่อว่าแฟนสาว

ไม่ได้มีเรื่องเครียดอยู่ในใจ และยังเห็นรถยนต์ยุโรปสีดำราคาแพงที่จอดอยู่หน้าบ้านของนীরนาราเขาก็ยิ่งใจคอไม่ดีเอาเสียเลย

จิรพันธ์จำได้ว่ามันเป็นรถของมาร์คัส!

"เขามาที่นี่ทำไม"

ร่างสูงอวบถามขณะก้าวลงจากรถพร้อมกับนীরนารา ประตูบ้านเธอเปิดอยู่แสดงว่าเขาคงถือวิสาสะเข้าไปรอข้างในแล้ว หญิงสาวผิดเองที่ไม่ได้บอกกมลไว้ว่าไม่ให้เปิดประตูต้อนรับเขา แต่ถึงกมลจะไม่ยอมเปิดประตูให้ ผู้ทรงอิทธิพลที่มีลูกน้องร่างยักษ์ล้อมหน้าล้อมหลังอย่างเขาก็พังประตูเข้าไปได้ไม่ยาก

อุ้มเธอไปฆ่าโดยไม่มีคามผิดยังไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขาเลย!

"พี่ก็กลับไปก่อนก็ได้นะคะ เดี่ยวนี่คงต้องคุยธุระกับเขาก่อน"

"แล้วทำไมนี่ต้องให้พี่กลับไปด้วย นี่มีอะไรปิดบังพี่หรือเปล่า"

จิรพันธ์ถามอย่างร้อนใจ ถึงนীরนาราจะพยายามวางสีหน้าเรียบเฉย แต่สายตากลับเต็มไปด้วยความกังวลจนเขารู้สึกได้

"เปล่านะคะ" เธอรีบนรณปฏิเสธ

"ถ้าไม่มีอะไรก็เข้าไปข้างในเถอะ พี่ก็อยากรู้เหมือนกันว่าคุณมาร์คัสมาทำไม"

จิรพันธ์จับมือนีรนาราเดินเข้าไปในบ้านทั้งๆ ที่หญิงสาวลงเลเพราะเธอไม่อยากให้คนรักรู้เรื่องที่พ่อเธอยกยอกเงินมาร์คัสไปสืบล้านและเรื่องที่มาร์คัสต้องการให้เธอไปอยู่ที่เกาะมันตรากับเขา

"เจ้านายของคุณนพมานะคะ น้าก็เลยให้เขาเข้าไปนั่งรอในบ้าน"

กมลรีบเดินมาบอกเมื่อเห็นนীরนารา ท่าทางกมลดูร้อนรนร้อนใจเหมือนไม่ไว้วางใจที่มาเยือน แต่อีกฝ่ายอ้างว่าเป็นเจ้านายเก่าของนพนั่นก็อีกทั้งยังดูเป็นผู้มีอิทธิพลเธอก็เลยต้องให้เขาเข้าไปรอ

"เขามานานหรือยังคะ"

"เกือบครึ่งชั่วโมงแล้วค่ะ น่าเสียๆ เคียงๆ ทามก็ไม่บอกว่ามีอะไร
ตอนแรกน้ำกลั้วแทบแยะ แต่เขาก็แค่มานั่งรอนะคะ 'ไม่ได้มีอะไร' กมลบอก
ก่อนหน้านี้เธอคอยแอบมองมาร์คส์กับลูกน้องตลอดเวลา

"เขาคงมาคุยเรื่องคุณพ่อค่ะ"

นรินราจะเดินเข้าบ้าน ส่วนจิรพันธ์ยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุใดๆ
แต่เมื่อเห็นท่าทางของหญิงสาวแล้วเขาก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เขาก็ไม่ลังเล
ที่จะก้าวตามเธอเข้าไปด้วย

วินาทีแรกที่เท้าก้าวเข้าไปในห้องรับแขก สายตาทั้งคู่ถูกร่างสูงในชุด
กางเกงสีดำและเสื้อเชิ้ตสีเดียวกันดึงดูดให้มองไปโดยอัตโนมัติ มาร์คส์
ยื่นหันหลัง มือเรียวยาวถือกรอบรูปภาพของนรินรากับนพพันธ์ สายตา
นิ่งเรียบจับจ้องที่รูปนั้น กระทั่งรับรู้ได้ว่ามีคนเข้ามาในห้องเขาถึงได้
หันมามอง

ดวงตาสีฟ้าคมกริบมองใบหน้านรินราก่อนจะเลื่อนลงไปที่มือเรียวยาว
ที่ถูกกุมไว้ด้วยมือของจิรพันธ์...สองครั้งแล้วที่เขาเห็นทั้งคู่อยู่ด้วยกันแล้ว
จับมือกันเช่นนี้

ไม่ต้องเดามาร์คส์ก็รู้ว่านรินรามีความสัมพันธ์กับผู้ชายคนนี้อย่าง

หัวใจของมาร์คส์กระตุกดูบ ใบหน้าหล่อเหลาที่นิ่งเรียบจนไม่อาจ
คาดเดาความรู้สึกได้ตึงเครียดขึ้นอีกเล็กน้อย เขาวางกรอบรูปไว้ที่เดิม
ซุกมือทั้งสองข้างลงในกระเป๋ากางเกงด้วยท่าทางสบายๆ ขณะหันมา
เผชิญหน้ากับอีกฝ่าย แต่กลับดูมีอำนาจจนทำให้คนถูกมองแทบต้อง
กลืนลมหายใจ

"ผมต้องการคุยกับนินตามลำพัง"

"ผมเป็นคนรักของนิน ฉะนั้นผมมีสิทธิ์ที่จะรับรู้เรื่องทุกอย่าง"

"ผมต้องการคุยกับนินตามลำพัง"

มาร์คส์ย้ำคำเดิมแต่น้ำเสียงเยียบเย็นขึ้น ถ้าเขาย้ำครั้งที่สามแล้ว

จิรพันธ์ยังไม่ออกไป 'เขมทัต' ผู้เป็นเลขาฯ กับ 'ตฤพล' ผู้เป็นบอดี้การ์ด จะมาลากตัวจิรพันธ์ออกไปโดยที่เขาไม่ต้องออกคำสั่ง

"พี่จะไปรอข้างนอกก่อนก็ได้ค่ะ นี่จะคุยกับเขาเอง"

"แต่..."

"นะค่ะพี่จ้"

จิรพันธ์ถอนหายใจระบายความไม่พอใจแต่ก็จำใจเดินออกไปรอข้างนอก นีรนารายากจะขอให้มาร์คสั่งให้ลูกน้องของเขาออกไปด้วย แต่ชายหนุ่มกลับทำเป็นไม่รับรู้ความหมายในสายตาเธอ

"คุณมีธุระอะไรหรือคะถึงได้มาหานีน"

"นีนคงลืมไปแล้วว่าเราคุยเรื่องอะไรค้างไว้ในงานศพพ่อของนีน" ดวงตาสีฟ้าคู่ นั้นจับจ้องเธออย่างเอาเรื่อง เขาเหยียดยิ้มบาง "แต่ไม่เป็นไร ผมจะย้ำให้นีนฟังอีกสักรอบก็ได้"

"นีนจำได้ค่ะ"

"แต่ไม่คิดจะติดต่อผมเลย... หรือว่านีนคิดจะเบี้ยว"

"นีนไม่เคยคิดจะเบี้ยวคุณหรือค่ะ แต่คุณก็รู้ว่านีนยุ่งเรื่องงานศพของคุณพ่อ แล้ววันนี้เนีนก็เพิ่งกลับจากลอสแอนเจลิส สองสามวันที่ผ่านมา เนีนก็คิดอยู่ตลอดว่าจะหาทางชดใช้ให้คุณยังงั้น"

"ผมบอกวิธีชดใช้ไปแล้ว"

หญิงสาวจ้องใบหน้าหล่อเหลาคืนบ้าง เธอรู้ว่าเขาไม่ใช่คนโง่ที่จะดูไม่ออกว่าเธอกับจิรพันธ์มีความสัมพันธ์กันยังไง แต่เขาก็กังหนัสนั่นที่จะให้เธอชดใช้ด้วยวิธีนี้อีกอย่างนั้นหรือ

นีรนาราอาจไม่สนใจขวาวในวงสังคมหรือในวงการบันเทิง ตอนแรกเธอจึงไม่รู้ว่ามาร์คเป็นใคร แต่หลังจากที่เขาเสนอวิธีชดใช้ด้วยการให้เธอไปอยู่กับเขา เธอต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับเขาให้ได้มากที่สุด เธอถึงได้รู้ว่า 'มาร์คัส ชาณูชนะพัทธ์' มหาเศรษฐีหนุ่มรูปงามวัยสามสิบห้าปีคนนี้เคยมีข่าว

เดินควบกับนางแบบดั่งระดับโลก และก่อนหน้านี้เขาก็เคยควงนางเอกสาว หน้าหวานที่กำลังมาแรงอย่าง 'เนตรอัปสร' ด้วย

มาร์คส์น่าจะมิใช่ผู้หญิงมากมายรายล้อม มีสาวสวยรอให้เขาเลือกควง ไม่เคยขาด ขนาดนางแบบระดับโลกและนางเอกละครชื่อดังก็ยังคงมาแล้ว แล้วทำไมเขาถึงต้องการเธออีก

"แต่เนนี้มีแฟนแล้วค่ะ"

"ผมไม่สน" ชายหนุ่มตอกกลับอย่างใจร้ายทั้งๆ ที่เธอต้องรวบรวม ความกล้าเพื่อบอกเขา "นี่จะตกลงกับแฟนเนี่ยยังงี้ จะเลิกกันหรือให้เขา รอ...มันเป็นปัญหาของเนีน"

"นี่คุณใจร้ายมากเลยนะคะ"

"ผมให้เลขาฯ ลองประเมินราคاب้านหลังนี้แล้ว มันน่าจะขายได้ราวๆ สามสี่ล้านเพราะบ้านไม่ได้กว้างและค่อนข้างเก่า แต่พอนีนเอาบ้านไป จำนองไว้ ก่อนที่ผมจะขายบ้านหลังนี้ก็ต้องไถ่บ้านออกมาก่อน ซึ่งหักเงิน จากส่วนนี้แล้วก็คงเหลือใช้หนี้ให้ผมไม่เท่าไหร่ ถ้าผมตีเป็นตัวเลขกลมๆ ให้แบบไม่ใจร้ายกับเนีนเกินไปก็น่าจะสักสองล้านห้าแสน ส่วนที่เหลืออีก เจ็ดล้านห้าแสนเนีนต้องชดเชยด้วยการมาอยู่กับผม"

มาร์คส์แจกแจงให้ฟังโดยไม่สนใจเสียงตัดพ้อต่อว่าจากอีกคน

"ห้าปี" เขาพูดต่อ "ตกปีละหนึ่งล้านห้าแสน...ราคานี้ไม่มีใครให้เนีน ได้แล้วนะ"

นีนราราทึงเจ็บใจและโกรธจนน้ำตาคลอที่มาร์คส์ประเมินราคาเธอ เหมือนซื้อผักซื้อปลาหรือไม่ก็สินค้าชิ้นหนึ่ง แต่เธอรู้ดีว่าการใช้อารมณ์ และทำให้เขาโกรธไม่เกิดประโยชน์เลย

"เนีนขอทำงานชดเชยได้มั๊ยคะ หรือถ้าคุณไม่ไว้วางใจให้เนีนไปทำงานด้วย เพราะกลัวว่าเนีนจะทำผิดต่อคุณเหมือนคุณพ่อ เนีนก็ยินดีที่จะโอนเงินให้คุณ ทุกเดือน แล้วคุณจะคิดดอกเบี้ยเท่าไรก็ได้"

"จบปริญญาตรี เงินเดือนเริ่มต้นไม่น่าจะเกินสองหมื่น" เขายิ้มเยาะ "ต่อให้ฉันยกเงินเดือนทั้งหมดให้ผม...สองปียังไม่ถึงหนึ่งล้านเลย แล้วผมต้องรออีกกี่ปีถึงจะได้เงินคืนทั้งหมด"

"นี่รู้แหละว่าคุณไม่ใช่คนใจร้าย"

"ผมเป็นคนใจร้าย" เขาย้ำ "โดยเฉพาะกับคนที่ทรยศและหักหลังผม!"

การพยายามบ่ายเบี่ยงหรือต่อรองของนรินาราลุกบันความโกรธขึ้นในใจมาร์คัส ทำให้ร่างสูงพุ่งเข้ามาหาเธอแล้วจับต้นแขนเธอเอาไว้ทั้งสองข้าง สร้างความเจ็บปวดให้เธอไม่น้อย

"นี่กับพ่อนั้นไม่ได้เป็นหนี้ผมธรรมดา แต่พ่อนั้นโกงเงินผมไป ที่ผมไม่ฟ้องร้องหรือประจานให้นั้นกับพ่อนั้นต้องอับอายก็ถือว่าผมใจดีมากพอแล้ว นี่เนี่ยยังคิดจะต่อรองกับผมอีกเหรอ!"

"ก็ฉันไม่อยากไปอยู่กับคุณนี่นา!"

"งั้นก็ไปขอให้แฟนนั้นช่วยสิ ท่าทางเขาก็ดูจะรักจะหลงนี้นะมากนี้ แค่เอ่ยปากขอร้อง...เขาคงไม่ปฏิเสธที่จะช่วยนินหรืออก แต่บอกเอาไว้เลยนะว่าผมไม่ใช่คนบุญที่จะใจดีกับใครพร้าเพรื่อ"

มาร์คัสกล้าท้าทายเช่นนั้นเพราะรู้ว่าถึงจิรพนธ์จะเป็นถึงหัวหน้าฝ่ายขายในบริษัทแห่งหนึ่งแต่ก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร และไม่มีทางจะมีปัญญาหาเงินสิบล้านมาใช้เขาได้ภายในไม่กี่วันนี้แน่!

บทที่ 3

อาณาจักรของมาร์คัส

ในที่สุดนীরนาราก็ตกลงตามข้อเสนอของมาร์คัสด้วยความจำยอม แม้เธอจะรักจิรพนธ์ แต่ถ้าให้เลือกระหว่างเขากับการปกป้องชื่อเสียงและทำหน้าที่ชดใช้แทนบิดา ยังไงเธอก็ต้องเลือกอย่างหลัง นี่คงเป็นสิ่งเดียวที่ลูกสาวอย่างเธอพอจะทำได้เพื่อตอบแทนบุญคุณท่านเป็นครั้งสุดท้าย

ชายหนุ่มให้เลขาฯ เตรียมสัญญาชดใช้ที่รัดกุมทั้งสองฝ่ายมาด้วย เมื่อต่างฝ่ายต่างเซ็นสัญญาแล้วเขาก็ให้เวลาเธอลำลาจิรพนธ์กับแม่บ้าน และเก็บของภายในเวลาครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ส่วนของใช้หรือของสำคัญอื่นๆ ในบ้านที่เธอต้องการเก็บเอาไว้เขาจะให้เธอลิสต์รายการแล้วส่งคนมาเก็บตามไปที่หลัง

แน่นอน...ที่มาร์คัสไม่ได้ให้เวลาเตรียมตัวมากเพราะเขาต้องการให้เธอกลับไปเกาะมันตราพร้อมกับเขาภายในเย็นนี้เลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลากับจิรพนธ์ให้เป็นที่รำคาญสายตาเขาอีก

"คุณนี่จะให้เข้าไปจริงๆ เหรอคะ"

"นีนจำเป็นต้องทำอย่างนี้จริงๆ ค่ะ"

นীরนาราให้เงินเดือนเดือนสุดท้ายและแบ่งเงินเก็บที่เธอมีติดตัว

อีกจำนวนหนึ่งให้กับกมลด้วยเพื่อให้อีกฝ่ายใช้สำหรับตั้งตัว กมลอายุเกือบสี่สิบปีแล้ว ยังไม่ได้แต่งงาน และทำงานกับครอบครัวเธอมากกว่าสี่สิบปี จนเหมือนเป็นสมาชิกในครอบครัวคนหนึ่ง เธอรู้ว่ากมลอยากฝากผีฝากไข้กับครอบครัวเธอ เพราะกมลไม่สนิทกับญาติที่ต่างจังหวัด การกลับไปอยู่ที่นั่นคงไม่สะดวกใจนัก ที่ผ่านมาระยะหนึ่งเธอยินดีให้กมลอยู่ร่วมบ้านและดูแลกันเหมือนญาติ แต่ทุกอย่างมันเปลี่ยนไปแล้ว เธอเองก็ยังแทบเอาตัวไม่รอด

"คุณนี่ให้น้ำไปอยู่กับคุณนี่ก็ได้เนอะ น้ำจะได้ช่วยดูแลคุณนี่ด้วย"

หญิงสาวได้แต่ฝันยิ้มปลอบกมลทั้งน้ำตา การที่เธอต้องไปอยู่กับมาร์คัสคนเดียวก็ไม่ว่าจะต้องเจออะไรบ้าง เขาจะให้เธออยู่ในฐานะไหน และคนใจร้ายอย่างเขาไม่มีทางยอมรับภาระเพิ่มอีกคนแน่

อีกอย่างเธอไม่อยากให้กมลไปเห็นสภาพเธอตอนอยู่ที่นั่นเลย

"นี่ก็อยากให้น้ำมลไปอยู่ด้วยนะคะ แต่น้ำมลก็รู้ว่ามันเป็นไปได้สินขอโทษนะคะ"

"นั่นถ้าคุณนี่มีปัญหาหรือต้องการคนดูแลเมื่อไหร่ก็โทรบอกน้ำนะ"

"ขอบคุณคะน้ำมล"

มาร์คัสให้เวลากมลเตรียมตัวแค่หนึ่งวัน พรุ่งนี้ก็ต้องย้ายออกเพราะเขาจะส่งคนมาเก็บของแล้วปิดบ้าน แต่ทั้งสองคนยังไม่ทันล่ำลากันจบดี ร่างสูงก็เดินเข้ามายื่นกอดตอมองด้วยสายตาเบื่อหน่าย

"ล่ำลากันพอหรือยัง นินต้องไปบอกลาคนรักของนินอีกไม่ใช่หรอ"

นีนรารัตน์เดินสายตาไปมองร่างสูงด้วยแววตาโกรธแค้นแต่ไม่พูดอะไรกับเขาลักคำเดียว

"น้ำมลไปเก็บของเถอะนะคะ นินจะไปคุยกับพี่จี๊สักหน่อย"

กมลมองมาร์คัสครู่หนึ่ง สายตาทรงอำนาจทำให้เธอไม่กล้าขอไปอยู่บนเกาะมันตราด้วย เมื่อกมลถอดใจเดินออกจากห้องรับแขกไป ชายหนุ่มจึงเดินเข้ามาคว้าแขนนีนรารัตน์ให้ลุกขึ้น

"ผมให้เขารอนีนอยู่หน้าบ้าน"

"นี่รู้แล้วละ"

นীরนาระสับัดแขนออกจากมือของมาร์คัสแล้วเดินออกไป ชายหนุ่มก็ยังคงเดินตามเธอมาด้วย

"แล้วคุณจะทำตามนีนมาทำไมละ"

"ล้าลาเสร็จจะได้เดินทางกันเลย เราเสียเวลามากพอแล้ว" เขาบอกด้วยน้ำเสียงเย็นชา ใบหน้าหล่อเหลาดูหุ่ดหิดตลอดเวลา "ผมบอกให้ลูกน้องยกกระเป๋านีนไปขึ้นรถแล้ว"

นীরนารับหนึ่งถึงสิบในใจแล้วบอกตัวเองให้ใจเย็นๆ ไม่อย่างนั้นเธอคงเป็นบ้าแน่ๆ มาร์คัสทำเหมือนเธอเป็นนักโทษที่ต้องคุมตัวตลอดเวลาและต้องรีบพาไปขังไว้เพราะกลัวว่าเธอจะหนี

หญิงสาวเดินออกมาหน้าบ้าน จิรพนธ์ยืนฟังรถเธออยู่ด้วยท่าทางกระวนกระวายใจ

"คุณไปรอนีนที่รถก็ได้ละ นีนคุยไม่นาน"

"ไม่" มาร์คัสปฏิเสธอย่างไม่ต้องเสียเวลาคิด "ผมจำเป็นต้องรู้ว่าพวกคุณคุยอะไรกัน"

"แต่นี่เป็นเรื่องส่วนตัวของนีนนะละ"

"เมื่อนีนตอบตกลงตามข้อเสนอของผมแล้ว... เรื่องส่วนตัวของนีนก็เป็นเรื่องส่วนตัวของผมด้วย"

"ตกลงตามข้อเสนออะไรกัน ที่เขาพูดมันหมายความว่าไง!"

จิรพนธ์ถามอย่างร้อนรนใจ เขาสังหรณ์ใจไม่ดีตั้งแต่มาร์คัสคุยกับนীরนารตามลำพังแล้ว แรกก่อนหน้าเขายังเห็นลูกน้องของอีกฝ่ายยกกระเป๋าดินทางของนীরนารามาขึ้นรถอีกต่างหาก เขาอยากบุกเข้าไปถามคนรักใจแทบขาดแต่ก็คิดว่าลูกน้องของมาร์คัสคอยกันเอาไว้ตลอดเวลา

"นีนจะย้ายไปอยู่กับผมที่เกาะมันตราในฐานะคนของผม"

มาร์คัสเป็นคนพูด แค่วะโยคสั้นๆ นั้นก็ทำให้จิรพนธ์ทำหน้าที่เหมือนลูกค้อนปอนด์หนักๆ ทบเข้าที่ศีรษะอย่างจัง ชายหนุ่มเลื่อนสายตาไปมองนীরนารายอย่างต้องการคำอธิบาย

"นี่! บอกพี่มาว่าเขาโกหก"

"ผมไม่มีเวลามากพอที่จะมาล้อเล่นกับคุณหรอกนะ"

"หุบปากสักทีได้มัย! ผมจะคุยกับนี่!"

"เขาพูดความจริงค่ะ" นীরนาราพูดแทรกขึ้นก่อนที่จิรพนธ์จะไว้วางหรือแสดงความเสียใจไปมากกว่านี้ ยิ่งเขาเสียใจเธอก็ยิ่งเจ็บปวดและรู้สึกผิดต่อเขา "นี่จะไปอยู่กับเขา"

"อะ...อะไรนะ"

"เราเลิกกันเถอะนะคะพี่จ๋า"

"นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน! นี่ล้อพี่เล่นไฉมัย!"

"คุณพ่อโกงเงินเขาไปสิบล้าน เขาก็เลย..."

นীরนารายุดคำพูดเอาไว้แค่นั้น ไม่ต้องบอกจิรพนธ์ก็คงรู้ว่าเธอหมายถึงอะไร วินาทีนั้นน้ำตาของจิรพนธ์เอ่อคลอด้วยความเสียใจและเจ็บปวด หญิงสาวเองก็เจ็บไม่น้อยไปกว่าเขา

ทว่าเธอพยายามกลั้นน้ำตาเอาไว้เพราะไม่อยากให้เขาเป็นห่วงเธออีกแล้ว

มันไม่ใช่ว่านীরนาราไม่เสียใจที่ตัดสินใจเช่นนี้ แต่ห็นี่สินมากมายนมหาศาลก่อนนี้ครอบครัวเธอสร้างขึ้นมาเอง เธอไม่อยากเอาเปรียบและไม่อยากดึงจิรพนธ์มาเดือดร้อนด้วย ที่ผ่านมาเขาก็ช่วยเหลือเธอมามากเกินไปพอแล้ว และเธอจะอายุแก่ใจถ้าหากจะขอร้องให้เขารอเธอ

เธอไม่ได้ไปอยู่กับมาร์คัสแค่ห้าวันแต่อยู่นานถึงห้าปี จิรพนธ์ควรมีโอกาสได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับผู้หญิงดีๆ สักคนที่พร้อมจะดูแลเขา ไม่ใช่ผู้หญิงที่เคยใช้ร่างกายขดใช้หนี้สินอย่างเธอ

ต่อจากนี้เธอไม่มีอะไรคู่ควรกับผู้ชายดีๆ อย่างเขาอีกแล้ว

"นี่ขอโทษนะค่ะ แต่พี่จีลีมินนี่เถอะค่ะ"

"มันบังคับมันใช้มัย! มันใช้เรื่องหนี้สินมาเป็นข้ออ้างเพื่อให้หนีไปอยู่กับมันใช้มัย!"

"กรุณาใช้คำพูดดีๆ หน่อยนะครับ" เขมทัตที่ยืนดูสถานการณ์อยู่ห่างๆ จะปรารถนาเข้ามาจัดการจิรพนธ์ที่พูดจาไม่ให้เกียรติเจ้านาย "คุณมาร์คัสไม่ใช่คนที่คุณจะมาพูดจาแบบนี้ได้"

"ไม่ต้องหรอกเขม ปล่อยให้เขาพูดไป"

มาร์คัสห้ามเสียงเรียบๆ สองมือยังซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงอย่างไม่รู้สึกรู้สา แต่สายตาคมกริบคู้้นมองจิรพนธ์อย่างดูถูกเหมือนจะบอกว่าพูดไปก็เท่านั้น จิรพนธ์ก็ทำได้แค่เห่าเท่านั้นเอง

"มันไม่มีทางอื่นแล้วจริงๆ เหนอ" จิรพนธ์มองหน้านิรนาแต่เธอหลบตาเขา แม้จะโกรธมาร์คัสมากจนอยากจะฆ่าอีกฝ่ายให้ตาย แต่เขาก็พยายามบอกตัวเองให้ใจเย็นๆ แล้วกลั้นใจต่อรอง "คุณจะไม่เหลือทางเลือกให้เราสองคนเลยเหรอ ให้ความเราหน่อยได้มัย แล้วผมจะพยายามหาเงินมาคืนคุณเอง"

"ผมบอกนี่ไปแล้วว่าถ้าฉันอยากขอความช่วยเหลือจากคุณผมก็อนุญาต แต่นี่ไม่เลือกทางนี้เอง" มาร์คัสยกไหล่เบาๆ "ถ้าคุณอยากจะช่วยนี่จริงๆ ผมก็ไม่ขัดศรัทธา"

จิรพนธ์มีความหวังจนกระทั่งได้ยินประโยคต่อมา

"คุณก็แค่ต้องหาเงินสิบล้านมาคืนผมให้ได้...ภายในวันนี้"

"นี่คุณ!"

"ถ้าไม่มีปัญญา ก็หุบปากซะ!"

จิรพนธ์โกรธจนกำหมัดแน่นเมื่อถูกบีบให้จนมุม ดวงตาที่จ้องหน้ามาร์คัสวาวโรจน์ราวกับมีดวงไฟคุกรุ่น แต่อีกฝ่ายกลับไม่สะทกสะท้านใดๆ

และเยือกเย็นจนน่าหวั่นไส้ที่สุด

"เราคงต้องเดินทางกันแล้ว ผมไม่อยากเดินทางตอนกลางคืน"

มาร์คัสแตะต้นแขนนิรนาธาเป็นเชิงบอกให้เธอไปขึ้นรถ จิรพนธ์โกรธจนทนไม่ไหวจึงพุ่งเข้าไปหามาร์คัสแต่ถูกเขมทัตกั้นเอาไว้ก่อนไม่กี่วินาทีต่อมามาร์คัสก็จับต้นแขนหญิงสาวพาเดินไปขึ้นรถ เธอหันมามองจิรพนธ์ทั้งน้ำตาจนเขารับรู้ได้ว่าเธอไม่ได้อยากเลือกทางนี้เลย แต่ถูกมาร์คัสบีบบังคับทุกอย่าง

และเธอก็จำเป็นต้องเลือกเพราะไม่อยากให้เขาเดือดร้อนด้วย

ทั้งสองคนเข้าไปในรถก่อนที่ประตูรถจะปิด หลังจากนั้นเขมทัตจึงปล่อยจิรพนธ์แล้วตามไปขึ้นรถ...ไม่นานรถยนต์คันนั้นก็พุ่งออกไปทิ้งไว้เพียงจิรพนธ์ที่แทบทรุดตัวลงไปนั่งกับพื้นเหมือนคนสิ้นหวัง

ชายหนุ่มเสียใจจนปล่อยน้ำตาให้รินไหลอย่างไม่อาย เขาเจ็บปวดราวกับถูกควักดวงใจออกไป แผนอนาคตที่เคยวาดหวังไว้กับนิรนาธาว่าอีกไม่นานจะแต่งงาน จะมีชีวิตอย่างมีความสุข จะสร้างครอบครัว และมีลูกชายลูกสาวตัวน้อยต้องพังลงไปในพริบตาเพียงเพราะผู้ชายที่ชื่อมาร์คัสคนเดียว!

มาร์คัสพานิรนาธามาที่คอนโดฯ The 61 เพนต์เฮ้าส์ราคาแพงที่เธอไม่มีปัญญาได้ครอบครอง แต่เขาเชื่อมั่นไว้สำหรับเป็นที่พักชั่วคราวเมื่อเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ และบนชั้นดาดฟ้าก็เป็นสำหรับจอด ฮ.ส่วนตัวของเขาด้วย จากนั้นก็พาเธอขึ้น ฮ. บินไปที่จุดหมายสุดหรู

เกาะมันตราเป็นเกาะขนาดใหญ่อยู่ทางตอนใต้ของประเทศไทย ทัศนียภาพสวยงามตระการตาตั้งอยู่บนทำเลที่ดีที่สุด สวยที่สุด และอยู่สูงที่สุดบนเกาะแห่งนี้ สามารถมองเห็นทิวทัศน์ได้รอบทิศทาง ด้านหน้าติดกับชายหาดสะอาดตา ด้านหลังเห็นวิวภูเขาสวย

คดีหาสน์แห่งนี้อยู่ห่างจากใจกลางเกาะซึ่งเป็นย่านเศรษฐกิจที่มีนักท่องเที่ยวพลุกพล่านและมีกาสิโนของเขาตั้งอยู่ นั่นก็เพื่อความเป็นส่วนตัว เมื่ออยู่บนเกาะนี้เขาจะเดินทางโดยรถยนต์เพราะมีถนนตัดผ่านเกือบรอบเกาะรวมทั้งหน้าคดีหาสน์ของเขาด้วย

หลายปีก่อนเกาะมันตราอาจเป็นเกาะที่ไม่ได้เจริญนัก แต่เมื่อรัฐบาลมีนโยบายเปิดเขตการปกครองพิเศษและอนุญาตให้เปิดกาสิโนบนเกาะแห่งนี้ได้ ความเจริญต่างๆ ก็พุ่งเข้ามาพร้อมกับสายฟ้าฟาด

ปัจจุบันบนเกาะมีทั้งห้างสรรพสินค้า โรงแรม กาสิโน โรงพยาบาล โรงเรียน สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และอื่นๆ เจริญทัดเทียมกับจังหวัดใหญ่ๆ ในประเทศไทย หรืออาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ

คนที่มีอิทธิพลมากที่สุดบนเกาะก็คงหนีไม่พ้น...มาร์คัส!

ก่อนหน้านี้เนรินราเคยศึกษาประวัติของเขาจึงพอจะรู้ว่าบางแหล่งข่าวกล่าวพูดได้ว่าเขาน่าจะถือครองที่ดินหนึ่งในสี่บนเกาะแห่งนี้ เป็นมหาเศรษฐีติดอันดับต้นๆ ในไทยและติดอันดับในเอเชีย นอกจากนี้ยังได้รับการหนุนหลังจากนักธุรกิจที่รวยติดอันดับโลกและมีอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่งอย่าง 'ริชาร์ด'

ถ้าใครคร่ำหวอดในวงการการพนันต้องรู้จักริชาร์ดเป็นอย่างดี เพราะเขาคือเจ้าพ่อของวงการกาสิโนที่มีแหล่งทำเงินเกือบทุกประเทศบนโลกที่ให้เสรีกับการพนัน

ก่อน ฮ. จะลงจอด เนรินรามองจากข้างบนก็เห็นคดีหาสน์ของมาร์คัสที่กว้างใหญ่ราวกับวัง คดีหาสน์สไตล์ตะวันตกสีขาวหลังใหญ่ถูกล้อมด้วยรั้วสูง ถัดจากรั้วมีต้นไม้และสนามหญ้าโดยรอบ แต่ด้านหน้าและด้านหลังจะกว้างกว่าด้านข้าง อีกทั้งยังตกแต่งด้วยไม้ดอกไม้ประดับอย่างสวยงาม

นอกจากคดีหาสน์หลังใหญ่ยังมีบ้านอีกสองหลังขนาดเล็ก และบ้านพักคนงานอีกสองสามหลัง ทุกอย่างในอาณาจักรแห่งนี้ถูกออกแบบมาอย่างลงตัว

ด้านหน้าคฤหาสน์มีถนน และเมื่อเดินข้ามถนนไปจะเจอบันไดที่ทอดยาวลงไปสู่ชายหาด นีรนาราไม่กล้าเดาเลยว่ามาร์คส์ใช้เงินไปกับที่นี่มากมายมหาศาลแค่ไหน...เงินสิบล้านบาทคงเป็นแค่เศษเงินสำหรับเขา แต่เขาก็น่าจะใส่ใจกับเธอราวกับว่าถ้าขาดมันไปจะทำให้ธุรกิจเขาพังพินาศ

พอหลังจาก ฮ. นีรนาราก็ถูกมาร์คส์พาเข้าไปในคฤหาสน์หลังงาม มันโอ้อ่า หรรษา และกว้างใหญ่จนเธอไม่มั่นใจว่าจะเดินหากันเจอ

นี่เขาอยู่ที่นี่คนเดียวจริงๆ นะหรือ

"ผมอยู่ที่นี่ในฐานะเจ้านายคนเดียว" เขาพูดราวกับอ่านความคิดของเธอออก "นี่ลุง 'ตุลา' เป็นหัวหน้าพ่อบ้านของที่นี่ นั่น 'น้ำริน' กับ 'หยาดฝน' นี่เราสามารถเรียกใช้ได้ตลอดเวลา"

"แล้วคนอื่นๆ ละคะ"

"เขมกับตุนนี่ก็รู้จักแล้ว ที่เหลืออีกสิบกว่าคนก็มีแต่ผู้ชาย นี่ไม่จำเป็นต้องรู้จักเป็นรายบุคคลหรอก อยู่ๆ ไปเดี๋ยวก็ค้นกันไปเอง พวกเขาช่วยดูแลสวน ดูแลความเรียบร้อยของที่นี่ และคุ้มครองผม"

"ทั้งบ้านมีแต่เนิ่นกับน้ำรินและหยาดฝนที่เป็นผู้หญิงหรือคะ"

"เมื่อก่อนที่นี่มีแต่ผู้ชายด้วยซ้ำ แต่งานบ้านจำเป็นต้องให้ผู้หญิงมาดูแลถึงจะเรียบร้อย" มาร์คส์บอกเธอแล้วหันไปพยักหน้ากับคนงานทุกคน "ไม่มีอะไรแล้ว มึงงานอะไรก็ไปทำเถอะ"

พูดจบชายหนุ่มก็ดึงท่อนแขนเรียวเล็กเพื่อพาเธอขึ้นไปข้างบนกับเขา นีรนาราเห็นตุลาอยู่ที่นี่ด้วยก็รู้สึกอุ่นใจขึ้นเล็กน้อย เพราะทั้งสองเคยรู้จักกันมาก่อน ท่านเป็นเพื่อนรุ่นพี่ของนพรัตน์และเคยเอ็นดูเธอ ถ้าไม่มีท่านอยู่ที่นี่เธอคงไม่มีที่พึ่งทางใจและคงอดกลัวไม่ได้ที่ทั้งคฤหาสน์มีแต่ผู้ชาย

น้ำรินกับหยาดฝนกำลังเป็นสาวแรกรุ่น อายุน่าจะเพิ่งสิบแปดสิบเก้าปีเท่านั้น พวกเธอไม่กลัวบ้างหรือถึงได้กล้ามาอยู่ที่นี่ทั้งๆ ที่เป็นผู้หญิงแค่สองคน

"ไม่มีผู้ชายคนไหนในบ้านนี้กล้าทำอะไรนั้นหรอก" มาร์คัสบอกราวกับอ่านความคิดเธอออกอีกแล้ว "รวมทั้งน้ำรินและหยาดฝนด้วย...พวกเขาเป็นสุภาพบุรุษพอ"

นীরนาราเบิกปากเบาๆ เธอคิดในใจว่าคนที่น่ากลัวที่สุดก็คือเขาสินะ!

"ท่าทางคุณจะศัตรูเยอะนะคะ"

"ไม่อย่างนั้นผมคงไม่ต้องจ้างคนมาลัดเวรดูแลที่นี่เป็นสิบๆ คนหรอก คนที่ทำธุรกิจแบบผมมันต้องมีศัตรูเยอะพอควรอยู่แล้ว" มาร์คัสยอมรับอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง แต่เขาไม่กลัวสักนิด

"นิสัยของคุณมากกว่าที่สร้างศัตรูให้คุณ"

"นี่ต้องทำใจนะ เพราะนี่ต้องอยู่กับศัตรูอย่างผมไปอีกห้าปี"

มาร์คัสยกมูมปากยิ้มเยาะคนปากดีอีกครั้ง ตอนนั้นدنพลเป็นคนยกกระเป๋ามาให้ พอมาร์คัสพยักหน้าบอกให้ออกไป บอดีการ์ดหนุ่มก็ทำตามคำสั่งและปิดประตูไว้อย่างรู้หน้าที่

ห้องนอนของมาร์คัสกว้างขวางมากทีเดียว ภายในให้บรรยากาศอบอุ่น สงบ โล่งสบาย และสวยงาม มีทั้งมุมทำงาน มุมนั่งเล่น เรียบง่าย ไม่ใช่สีฉูดฉาด ไม่มีสีทอง แต่กลับดูหรูหราอย่างบอกไม่ถูก

"นี่อยู่ห้องนี้กับผม เสื้อผ้าจัดเอาไว้ในตู้ที่นี่" ชายหนุ่มออกคำสั่ง "ของใช้อื่นๆ ก็จัดไว้ตามสบาย ที่จริงผมก็เตรียมไว้ให้บางส่วนแล้ว ถ้าอยากให้คนมาช่วยก็เรียกน้ำรินกับหยาดฝน"

"ไม่เป็นไรค่ะ นี่จัดเองได้" นীরนาราทำตัวว่าง่ายเพราะมีเรื่องอยากรจะขอเขา "แต่เนิ่นๆ อยู่ห้องอื่นได้มั๊ยคะ ปกติคุณน่าจะเป็นคนรักความเป็นส่วนตัว คุณคงไม่สะดวกถ้านั้น..."

"ผมสะดวก"

"แต่เนิ่นๆ ไม่สะดวกค่ะ ห้องก็มีเตียงอะตั่งเยะทำไมเนิ่นต้องอยู่ห้องเดียวกับคุณด้วย"

"ยังต้องให้บอกอีกเหรอ" ดวงตาสีฟ้าคมกริบมองตรงมาที่เธอ "ถ้าแยกห้องกันอยู่แล้วผมอยากนอนกับนี่น่ะ ผมต้องเดินไปหานั่นที่ห้อง หรือไม่ก็ต้องเรียกให้นี่นมาหา เสียอารมณ์ เสียเวลา"

"คุณมาร์คัส!"

"จัดของให้เรียบร้อยแล้วพักผ่อนซะ ผมต้องไปดูความเรียบร้อย ที่กาสิโนหน่อย หวังว่ากลับมาที่นี่จะไม่มีปัญหาอะไรนะ" ชายหนุ่มพูดตัดบท รวากับเปื้อนหน้าจะทะเลาะเรื่องไร้สาระกับเธออีก

พูดจบร่างสูงก็เดินออกจากห้องไป ทิ้งให้นีรนาราได้แต่มองตามหลังเขา ด้วยสายตากรุ่นโกรธ แคว้นแรกที่เข้ามาอยู่ในคุก হাসันหลังนี้เธอก็แทบจะทนเขาไม่ไหวแล้ว!

บทที่ 4

ปฐมบทแห่งการชดใช้

จิรพนธ์พยายามปรับอารมณ์กลับมาเป็นปกติ แต่หัวใจเขาไม่ฟังคำสั่งจากสมองเลย ชายหนุ่มยังคงคิดถึงแต่เรื่องนীরนารากับมาร์คัลซ่าไปซ้ำมาไม่หยุด เขาไม่อยากจะเสียเธอให้มาร์คัลสกันติด และไม่อยากให้เธอถูกผู้ชายสารเลวคนนั้นครอบครอง แต่ก็คิดหาวิธีที่จะช่วยเธอไม่ได้

ทั้งรถ ทั้งบ้าน จิรพนธ์ก็ยังผ่อนไม่หมด เงินเก็บของเขาก็มีไม่ถึงสามแสน จะหันหน้าไปพึ่งใครก็ได้ คนรู้จักของเขาไม่มีใครร่ำรวยถึงขนาดนั้น ญาติเขาก็ไม่มี เพื่อนก็ฐานะพอๆ กับเขา ถ้าหากก่อนหน้านี้ไม่เก็นสองล้านเขายังพอจะคืนรนได้ แต่นี่มันสิบล้าน...เขาจะไปหาเงินมาจากที่ไหน!

"คุณจีเป็นอะไรไปคะ วันนี้ดูไม่สนุกเลย"

เลขาฯ ของจิรพนธ์เข้ามาทักขณะที่เขากำลังนั่งดื่มอยู่คนเดียว อันที่จริงแล้วเขาไม่อยากมางานนี้ แต่ในฐานะหัวหน้าฝ่ายขายเขาจำเป็นต้องมา เพราะมีการเลี้ยงฉลองกับทีมงานโฆษณาที่ปีนี้ทำยอดขายให้กับบริษัทเพิ่มขึ้นเกือบสามสิบเปอร์เซ็นต์ซึ่งส่งผลให้บริษัทเติบโตอย่างรวดเร็ว

"เปล่าหรอก ผมแค่ปวดหัวนิดหน่อย"

"คุณจีไปคุยกับคุณเนตรมั้ยคะเผื่อจะอารมณ์ดีขึ้น หนูเอง ถ้าได้คุยกับสาวสวย...รับรองอารมณ์ดีขึ้นแน่ๆ ค่ะ" เลขาฯ สาวแนะนำอย่างกระซ่ำเข้าเฝ้าฯ พร้อมมองไปทางนางเอกคนดัง

จิรพันธ์หันไปมองเนตรอัปสร นางเอกสาวดาวรุ่งพุ่งแรง ฟรีเซ็นเตอร์โฆษณาสินค้าของบริษัทเขาที่มาร่วมปาร์ตี้ในคืนนี้ด้วย เขาคงอยากเข้าไปคุยกับเธอตามหน้าที่และผูกมิตรเอาไว้ถ้าไม่ติดว่าเขาเคยได้ยินข่าวว่าเธอเคยเป็นคู่ครองของมาร์คัสจนตกเป็นข่าวด้วยกันอยู่พักหนึ่ง

ชายหนุ่มเหยียดยิ้ม ความโกรธที่มีต่อมาร์คัสทำให้เขาพานโกรธคนใกล้ชิดของมาร์คัสไปด้วย ถ้าเนตรอัปสรจับมาร์คัสไว้ได้อยู่หมัด มาร์คัสก็คงไม่มาวุ่นวายกับคนรักของเขา

"ไม่ล่ะ"

"จริงสิคะ ดิฉันก็ลืมไปว่าคุณจีมีแฟนแล้ว แถมแฟนคุณจีก็ยังน่ารักมากด้วย"

คำพูดของเลขาฯ สาวเหมือนเป็นหนามยอกใจทำให้จิรพันธ์เจ็บปวดจนแทบทนไม่ไหว ก่อนหน้านี้เนตรนาราคือแฟนของเขา คือคนรักของเขา และเขาวางแผนไว้ว่าปีหน้าจะขอเธอแต่งงาน แต่ตอนนี้มันไม่ใช่อีกต่อไป เพราะเขาได้ถูกผู้ชายบ้าอำนาจอย่างมาร์คัสแย่งเนตรนาราไปแล้ว

"เอ่อ...ขอโทษนะคะ"

'หวานเย็น' ผู้จัดการส่วนตัวของเนตรอัปสรพาดาราสาวเดินเข้ามาหาเขาด้วยท่าทางนอบน้อม

"หวานอยากจะพาน้องเนตรมาขอบคุณคุณจีนะคะที่ไว้ใจให้น้องเนตรต่อสัญญาเป็นฟรีเซ็นเตอร์อีกปี น้องเนตรดีใจมากเลยนะคะที่ยังได้ร่วมงานกับทีมงานของคุณจีอีก"

จิรพันธ์ฝืนยิ้มอย่างสุดความสามารถ เขาแทบทนเก็บอารมณ์ไว้ไม่ไหว สายตาที่มองเนตรอัปสรแตกต่างจากที่ผ่านมาจนทั้งสองคนรู้สึก

ได้ถึงความไร้ไมตรี

"คุณจีเป็นอะไรหรือเปล่าคะ วันนี้ทำทางอารมณ์ไม่ดีเลย"

"เปล่าครับคุณหวาน ผมแค่ปวดหัวนิดหน่อย ตามสบายนะครับ ผมขอตัวก่อน"

ร่างสูงลุกขึ้นแล้วเดินออกไปทำให้ทั้งสามคนได้แต่มองตามหลังเขาด้วยความงุนงง โดยเฉพาะเนตรอัปสรที่ไม่พอใจแต่ยังเก็บอาการไว้ ไม่อย่างนั้นจะเสียภาพลักษณ์นางเอกสาวมากความสามารถ นิสัยดี เฟรนด์ลี่ มีวินัย และวางตัวดีจนได้รับการยอมรับจากผู้ใหญ่ แฟนคลับ และทุกคนที่ได้ร่วมงาน แต่จะไม่ให้เธอเสียความรู้สึกได้อย่างไร...มีอย่างที่ไหน เมื่อนางเอกที่มีแต่คนอยากเข้าใกล้อย่างเธอ!

นীরนารใช้เวลาจัดของไม่นานก่อนจะนอนพักเพราะต้องตื่นแต่เช้าแล้วไหนจะต้องมาเผชิญหน้ากับมาร์คัสที่ทำให้เธออารมณ์แปรปรวนจนเหมือนสูญเสียพลังชีวิตไปเป็นสัปดาห์อีก

หญิงสาวจึงรีบกลับไปเกือบสองชั่วโมงจนน้ำรินมาเคาะประตูห้อง ตอนนั้นเกือบจะหนึ่งทุ่มครึ่งซึ่งเป็นเวลาดังโต๊ะอาหารเย็นของที่นี่ แต่คืนนี้มาร์คัสต้องเคลียร์งานที่กาสิโนจึงไม่มาร่วมโต๊ะอาหารด้วย

นীরนารนึกขอบคุณเขาและดีใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะเธออยากเผชิญหน้ากับเขาให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และถ้าต้องเจอเขาที่โต๊ะอาหารเธอคงทานอะไรไม่ลงเป็นแน่

ห้องทานอาหารของคฤหาสน์ชาญชนะพัทธ์ทั้งกว้างและหรูหรา โต๊ะอาหารก็ใหญ่จนสามารถนั่งทานได้ไม่ต่ำกว่ายี่สิบคน แต่คืนนี้นীরนารต้องนั่งทานคนเดียว เธอยอมรับว่ามันเหงาอย่างบอกไม่ถูก และทำให้เธอต้องย้อนกลับไปนึกถึงวันที่ทานข้าวกับพนันท์ จิรพนธ์ และกมล

แม้ที่บ้านเธอจะไม่มีห้องทานอาหารหรูๆ แต่เธอก็มีความสุขมากกว่านี้

"อาหารไม่อร่อยเหรอครับคุณนีน"

ตุลาถามเมื่อเห็นหญิงสาวรวบซอสน้อมเอาไว้แล้วหยิบน้ำขึ้นมาดื่ม
ทั้งๆ ที่เพิ่งทานไปได้ไม่กี่คำ

"อร่อยค่ะ แต่นีนไม่หิว"

หญิงสาวฝืนยืมให้กับพ่อบ้านสูงวัย แต่ถ้าให้นั่งทานอาหารต่อเธอ
คงได้ทานข้าวคลุกน้ำตา เพราะความเจ็บเหงาในकुหาสน์สุดหรุทำให้
นึกถึงบ้านหลังเล็กที่แสนอบอุ่นของตัวเอง

"ลุลุตุลย์ไม่ต้องเรียกนีนว่าคุณนีนหรือค่ะ เรียกหนูนีนเหมือนเดิม
ดีกว่านะคะ"

"ไม่ได้หรือครับ ถ้าลุลุเรียกคุณนีนอย่างนั้นคุณมาร์คส์คงตำหนิลุลุแน่"

"อะไร? ก็คุณมาร์คส์" เธอถอนหายใจ "งั้นนีนขึ้นข้างบนก่อนก็แล้วกัน
นะคะ"

"ครับ ถ้ามีอะไรจะใช้ก็เรียกน้ำรินหรือหยาดฝนไปช่วยนะคะ"

"คะลุลุตุลย์"

นีนรารากลับขึ้นห้องแล้วอาบน้ำ หญิงสาวไม่รู้วามาร์คส์จะกลับ
เมื่อไหร่ แต่เธอตั้งใจว่าแต่งตัวเสร็จก็จะเข้านอน ไม่เจอเขาก็ดีเหมือนกัน
จะได้ไม่ต้องคุยกันให้อารมณ์ขุ่นมัว

น้ำเย็นๆ ที่ซโลมลงบนผิวหนังเรียกความสดชื่นได้บ้าง แต่จิตใจ
ยังไม่คลายความเศร้า นีนรารายังทำใจไม่ได้กับการสูญเสียพนันท์
ต้องเลิกกับจิรพนธ์ และต้องมาอยู่ที่นี้เพื่อชดใช้ให้มาร์คส์

นีน...เข้มแข็งหน่อย

ร่างบางบอกกับตัวเองเพื่อสร้างกำลังใจ เธอปิดน้ำก่อนจะเช็ดตัว
แล้วคว้าเสื้อคลุมอาบน้ำมาสวม หลังจากนั้นจึงเดินออกจากห้องไปหยิบ
เสื้อผ้าในตู้ แต่ยังไม่ทันได้สวมชุดใดๆ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นก่อน

นีนราราแทบจะหยุดหายใจเมื่อเห็นว่าคนที่โทรมาคือจิรพนธ์

หญิงสาวลึงเลใจอยู่ครู่หนึ่งแต่สุดท้ายเธอก็ตัดสินใจกลับสาย แม้เธอจะเป็นคนบอกเลิกเขาเอง แต่ก็ยังผูกพันและเป็นห่วงความรู้สึกเขามาก ไม่รู้ว่าเขาจะเป็นยังไงเมื่อเธอเลือกเดินทางนี้

"สวัสดิ์ค่ะพี่จี"

"นีน..." เสียงของจิรพนธ์เศร้าหมองจนทำให้เธอเศร้าไปด้วย เมื่อสัปดาห์ก่อนทั้งสองคนยังมีความสุขอยู่แท้ๆ แต่วันนี้นั้นเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของเธอและเขา "นีนเป็นยังไงบ้าง เขาทำอะไรนีนหรือเปล่า"

"นีนสบายดีค่ะ เขาไม่ได้ทำอะไรนีนหรอก แล้วพี่จีเป็นยังไงบ้างคะ" นีรนาราแข็งใจตอบไปด้วยน้ำเสียงปกติทั้งๆ ที่เธออยากร้องไห้ แต่เธอไม่อยากอ่อนแอจนเขาไม่สบายใจไปด้วย

แค่ที่จิรพนธ์ก็คงเจ็บปวดและเป็นห่วงเธอมากพอแล้ว

"พี่คิดถึงนีน... นีนกลับมาได้มั๊ย"

นีรนาราแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ ไม่ใช่ว่าเธอไม่อยากกลับไป ไม่ใช่ว่าเธออยากอยู่ที่นี้ แต่มันไม่มีหนทางอื่นแล้วจริงๆ เธอไม่อาจหนีการชดใช้แล้วคนอย่างมาร์คส์ก็คงไม่มีทางปล่อยเธอไปแน่

"พี่จีตัดใจจากนีนเถอะนะค่ะ เรากลับกันแค่นี้เถอะ"

"นีนไม่เคยรักพี่บ้างเลยเหรอ ทำไมนีนพูดมันออกมาง่าย ๆ แบบนี้"

นีรนารายากจะระบายความรู้สึกที่กำลังอัดแน่นอยู่ในใจให้จิรพนธ์รับรู้ว่ามันไม่ง่ายเลยที่เธอเป็นฝ่ายบอกเลิก แต่เธอไม่อยากทำร้ายเขา ไม่อยากเอาเปรียบเขา และไม่ยากให้เขาต้องรออย่างไร้ความหวัง หรือต่อให้เขารอเธอ พอครบห้าปีแล้วเธอก็กลับไปหาเขา...เขาจะรับได้จริงๆ หรือ

จิรพนธ์จะไม่รู้สึกอะไรเลยหรือสิ่งที่ตลอดเวลาห้าปีเขารับรู้มาตลอดว่าเธออยู่กับมาร์คส์ในฐานะอะไร แล้วมาร์คส์ทำอะไรกับเธอบ้าง หญิงสาวไม่อยากให้เขารู้สึกแยกกับเธอ อย่างน้อยเลิกกันไปตอนนี้ทั้งสองคนก็ยังมีแต่ความทรงจำที่งดงามและความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อกัน

"นีน..."

"นีนรักพี่นะคะ" นีรณาร้องให้แต่เธอพยายามกลั้นเสียงสะอื้นไว้
"นีนถึงอยากให้เราเจอกันด้วยดี"

"แค่นี้ก็พอแล้วนีน แค่นี้รู้ว่านีนรักพี่...แค่นี้ก็พอแล้วจริงๆ" น้ำเสียง
ของจิรพนธ์ฟังดูมีความหวังขึ้นมาก "พี่จะหาทางช่วยนีนให้เร็วที่สุด
ถ้าพี่หาเงินไปให้เขาได้ นีนก็จะเป็นอิสระ"

ชายหนุ่มยิ้มอย่างหนักแน่น นีรณารได้แต่หลับตาลงแล้วปล่อยน้ำตา
ให้รินไหล ยิ่งจิรพนธ์พยายามทำเพื่อเธอมากเท่าไร เธอก็ยิ่งรู้สึกผิด
กับเขามากขึ้นเท่านั้น เพราะเธอมองไม่เห็นหนทางเลย

สุดท้ายแล้วเธอก็เป็นภาระให้จิรพนธ์ต้องลำบากอีกจนได้

"พี่จ่อย่าพยายามเลยนะคะ นีนไม่อยากให้พี่ต้องลำบาก"

"พี่ไม่ลำบากอะไรเลย นีนต่างหากที่ต้องดูแลตัวเองดีๆ"

"พี่ก็ดูแลตัวเองด้วยนะคะ"

ตอนนั้นเอง! น้ำเสียงห่วงใยที่นีรณารมีต่อจิรพนธ์ทำให้คนที่กำลัง
เปิดประตูเข้ามาในห้องอย่างเงียบๆ ถึงกับชะงักฝีเท้า ความกรุณา
ปรากฏขึ้นในดวงตาสีฟ้าคมกริบคู่กันทันที

มีอย่างที่ไหน...เข้ามาอยู่ในบ้านเขารวันแรกก็โทรคุยกับคนรักเก่าทั้งๆ
ที่เธอก็รู้ว่าต้องมาอยู่กับเขาในฐานะอะไร หรือคิดว่าคนอย่างเขาใจกว้างมาก
ถึงขนาดจะยอมให้ผู้หญิงร่วมกับคนอื่น

"ใครโทรมา"

ชายหนุ่มเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบเย็นชาขณะเดินเข้าไปหา
ร่างบาง เธอสะดุ้งตกใจ ปากพึมพำบอกลาอีกฝ่ายแล้วรีบกดตัดสาย
ก่อนจะหันมาเผชิญหน้ากับเขา

"นีนเป็นคนโทรหาพี่เองคะ"

คำตอบของหญิงสาวยิ่งทำให้มาร์คัสโกรธ เขารู้สึกได้ว่าเธอกำลัง

ทำหายเขาและต่อต้านเขาด้วยวิธีของเด็ก 'ดื้อเงียบ' แต่อย่าคิดว่าเขาจะยอมอ่อนข้อหรือเอากเอาใจเธอเหมือนคนอื่น ไม่มีทาง!

"ต่อจากนี้ไป...ผมไม่อนุญาตให้นินยุ่งเกี่ยวหรือติดต่อกับผู้ชายคนไหนโดยไม่จำเป็น" มาร์คัสออกคำสั่งทันที เพราะมันเป็นสิ่งที่เขาถนัดและทำจนชินชาแล้ว "ถึงแม้ว่าผมจะไม่ได้รักนินและเราไม่ได้แต่งงานกัน แต่...ผมก็ไม่ชอบใช้ผู้หญิงร่วมกับใคร หวังว่านินคงจะเข้าใจนะ"

"นินไม่มีอิสระแม้แต่จะติดต่อกับใครเลยหรอคะ" นีรนารายณ์ถามขณะพยายามเก็บความกรุ่นโกรธเอาไว้เต็มที่ มาร์คัสเผด็จการกับเธอมากเกินไป นี่เขาจะบีบบังคับเธอทุกอย่างเลยหรอ

หญิงสาวเข้าใจดีว่าเธอโกรธมากที่ถูกบิดาเธอโอนเงินไปถึงสิบล้าน แล้วครอบครัวเธอก็ไม่มีทรัพย์สินอะไรที่มากพอจะชดใช้ให้เขาได้ เธอถึงต้องมารีดไถเอาจากเธอ

แต่...งานศพบิดาเธอเพิ่งสิ้นสุดลงวันนี้ เธอไปรับเธอมาอยู่ด้วยทันที โดยที่ไม่ให้เวลาเธอได้ทำใจเลยสักนิด แค่นี้เธอก็เจ็บปวดมากพออยู่แล้ว เขายังจะบังคับไม่ให้เธอติดต่อกับใครอีกหรือ

"นินจะติดต่อกับใครก็ได้แต่ต้องไม่ใช่ผู้ชายที่ผมไม่เห็นชอบด้วย โดยเฉพาะแฟนเก่าของนิน" มาร์คัสสั่งอย่างวางอำนาจ "นินอาจจะไม่แคร์ที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชายสองคนพร้อมกัน แต่ผมแคร์!"

เฟียะ!

คำพูดหยาบคายที่หลุดออกจากปากของชายหนุ่มทำให้นีรนาราไม่ลังเลที่จะตบหน้าเขาทั้งๆ ที่พยายามใจเย็นแล้วบอกตัวเองให้ทำใจทนผู้ชายอย่างเขาให้ได้ แต่เขาก็ร้ายกาจกับเธอเหลือเกิน

หมับ!

หญิงสาวได้รับการตอบแทนจากมาร์คัสอย่างสาสมเช่นกัน ชายหนุ่มตรงเข้ามากระชากร่างบางเข้าสู่อ้อมแขน และไวกว่าความคิด...ริมฝีปาก

ร้อนจัดตรงเข้ามาจนจวนริมฝีปากของเธอไปในทันที

นীরนาราเบิกตากว้างด้วยความตกใจ แม้จะไม่ใช่จุดมพิตครั้งแรก แต่เธอก็ไม่เคยถูกจิรพนธ์รุกรานรุนแรงและอุกอาจเช่นนี้มาก่อนเลย จิรพนธ์อ่อนโยนกับเธอเสมอ หากเธอป่วยเปื่อยหรือไม่เต็มใจเขาก็ไม่มีทางทำอะไรเธออย่างเด็ดขาด ช่างแตกต่างกับสิ่งที่มาร์คส์กำลังทำราวฟ้ากับเหว

ร่างสูงใช้มือข้างหนึ่งประคองใบหน้าอ่อนหวานไว้ไม่ให้เธอหลบหนีการคุกคามนี้ได้ อีกมือกดรัดตัวเธอเอาไว้แน่นจนร่างกายเขาและเธอขยับเข้าหากันในระยะอันตรายที่สุด

นীরนารพยายามยกมือดันแผ่นอกกว้างเพื่อให้มาร์คส์ปล่อยเธอเป็นอิสระแต่ยิ่งผลักไสเขากิ่งเข้าหา ยิ่งพยายามปฏิเสธเขาก็ยิ่งสัมผัสเธอแนบแนมมากขึ้น ชายหนุ่มไม่เพียงแต่จูบเธอด้วยการใช้ริมฝีปากแตะกันธรรมดาแต่เรียวลิ้นร้อนของเขายังรูล้ำเข้ามาในโพรงปากเธอด้วย

มาร์คส์จูบเธออย่างลึกซึ้งและเสาะแสวงหาความหวานภายในปากเธอทำให้เธอถึงกับรับมือไม่ถูก ร่างกายหญิงสาวสะบัดร้อนสะบัดหนาวราวกับคนเป็นไข้ หัวใจเธอเต้นแรงด้วยความหวาดหวั่นและขลาดกลัวในเวลาเดียวกัน ร่างกายสัมผัสได้ถึงภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นจึงพยายามถอยหนี แต่เขากลับไม่คิดจะปล่อยเธอแม้สักวินาทีเดียว ต่อให้เธอแทบจะขาดอากาศหายใจในอ้อมกอดเขาแล้วก็ตาม

ประสบการณ์ในสนามรักอันโหดโชนทำให้มาร์คส์รู้ว่าร่างในอ้อมแขนเขาไม่มีสิ่งใดปิดกั้นอยู่อีกเลยนอกจากเสื้อคลุมอาบน้ำที่ง่ายต่อการถอดเพียงแค่คิดตัวตนของเขาก็ถูกปลุกขึ้นจนมันแข็งขึ้นและคับแน่นอยู่ภายใต้กางเกงสีดำที่เขาสวมอยู่...แค่เขาใช้ปลายนิ้วกระตุนิดเดียวร่างกายเธอจะเปล่าเปลือยทันที ชายหนุ่มร้อนรุ่มไปทั้งกายราวกับว่าเขาไม่ได้จะต้องผู้หญิงมานานนับปี ทั้งๆ ที่เรื่องแบบนี้เขาไม่เคยต้องอดอดอยากปากแห้งเลยแต่นীরนารามีอิทธิพลอย่างเหลือล้นจนเขาไม่อยากจะเชื่อ เธอปลุกปั่นความ

ต้องการของเขาได้มากมายมหาศาลเพียงแค่เขาจินตนาการถึงร่างกายเปล่าเปลือยของเธอ

กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ติดอยู่บนผ้าผืนนั้นคอยรบกวนหัวใจมาร์คัสทุกคำคืน ชายหนุ่มไม่เคยได้กลิ่นแบบนี้จากผู้หญิงคนไหนมาก่อน เขาเคยอยากรู้ว่า นีรนาราใช้น้ำหอมกลิ่นไหน กระทั่งตอนนี้เขารู้แล้วว่ากลิ่นนั้นไม่ใช่กลิ่นน้ำหอม แต่เป็นกลิ่นกายของเธอต่างหาก...กลิ่นที่ทั้งหอม ทั้งหวาน และเย้ายวน

"อ่า...! หยุดนะคุณมาร์คัส!"

นีรนาราร้องห้ามเมื่อคนตัวสูงลากริมฝีปากจูบต่ำลงมาที่ชอกคอฝ่ามือร้อนของเขากำลังซุกซนไปบนร่างกายเธอไม่หยุด เขาเลื่อนมันไปบนแผ่นหลังเธอ ไล่ไปตามแนวกระดูกสันหลังอย่างเชื่องช้า แม้จะมีเสื้อคลุมอาบน้ำขวางอยู่แต่เธอก็กลับปั่นป่วนราวกับเขาสัมผัสผิวเนื้อเธอโดยตรง

ไม่เพียงเท่านั้น ชายหนุ่มยังรั้งให้เธอขยับเข้าไปแนบชิดกับร่างกายสูงใหญ่ ต่อให้มีเสื้อผ้าขวางอยู่แต่เธอก็รับรู้ได้ถึงตัวตนของเธอ หากเธอไม่รีบห้าม เขาคงเลื่อนมือเข้ามาในเสื้อคลุมอาบน้ำเป็นแน่ แต่มันยากเหลือเกินที่จะให้มาร์คัสหยุดในเวลานี้เพราะเขากำลังเปลี่ยนผิวเนื้อที่เย็นเยียบจากการอาบน้ำเสร็จใหม่ๆ ให้ร้อนระอุขึ้น และกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่เป็นกลิ่นกายเธอผสมผสานกับกลิ่นสบู่ก็ช่างเย้ายวนใจเสียจริง

ตัวตนของมาร์คัสที่ถูกปลุกขึ้นตั้งแต่วินาทีแรกที่จูมพิตนีรนาราทำให้เขาปวดร้าวและร้อนรุ่มไปหมดจนอยากจับเธอโยนลงไปในเตียงแล้วกระโจนเข้าไปเธออย่างบ้าคลั่งให้สมกับที่เขาต้องรอเธอมาหลายวัน ทว่าในจังหวะที่เขา กำลังเคลิบเคลิ้มเธอก็เบี่ยงหน้าหนีแล้วใช้ทั้งแขนทั้งสองดันเขาไว้

"คุณมาร์คัส!"

นีรนาราเรียกเสียงแข็ง ดวงตากลมโตคู่งามที่จ้องมาทำให้ชายหนุ่มต้องเงยหน้าขึ้นสบตาเธอ สิบปีมาแล้วที่ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนกล้าขัดใจ

หรือปฏิเสธเขาเช่นนี้ เพียงแค่สบตากันผู้หญิงทุกคนก็แทบจะคลานขึ้นไปรอเขาบนเตียงโดยไม่ต้องบอกแล้ว แต่เธอเป็นบ้าอะไร!

ผู้หญิงคนนี้อยู่ในฐานะที่สามารถปฏิเสธเขาได้อย่างนั้นหรือ

"จิตใจคุณทำด้วยอะไรเหรอกะ พ่อเนี่ยเพิ่งเสียไปไม่กี่วัน คุณก็คิดจะทำเรื่องอย่างว่ากับเนี่ยเลยเหรอ"

นীরรารน้ำตาไหลพรากในวินาทีนั้น แม้จะรู้ตั้งแต่แรกว่าตัวเองมาอยู่กับผู้ทรงอิทธิพลที่แสนเอาแต่ใจและนิสัยร้ายกาจอย่างมาร์คัสในฐานะอะไร แต่เธอก็ไม่คิดเลยว่าเขาจะ 'รีดไถ' มันจากเธอทั้งๆ ที่...บิดาเธอเพิ่งเสียไปได้ไม่ถึงห้าวัน เขาจะไม่โหดร้ายเกินไปหน่อยหรือ

"อีกสามวัน" มาร์คัสเหยียดยิ้ม น้ำตาเธอไม่ได้ทำให้เขารู้สึกสงสารหรือเห็นใจเลยสักนิด "ผมให้เวลานี้ไว้ทุกซัปดาห์อีกสามวัน...แล้วหลังจากนั้นอย่ามาหาว่าผมใจร้ายก็แล้วกัน!"

มาร์คัสผลักหญิงสาวออกจากแผ่นอกกว้างจนร่างบางเธอออกไปหนึ่งก้าว เขาจ้องหน้าเธออย่างไม่พอใจก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำเพื่อให้หน้าเย็นๆ ชำระร่างกายและดับความร้อนรุ่มที่อยู่ภายใน

ปัง!

เสียงปิดประตูห้องน้ำดังสนั่นบอกความไม่พอใจได้เป็นอย่างดี นীরรารหอบหายใจด้วยความเหนื่อยล้ากับการต่อสู้กับมาร์คัสซึ่งมันไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เธอก็โล่งใจที่วันนี้เอาตัวรอดจากเขาได้

ทว่าอีกสามวันต่อจากนี้แล้ว...เธอจะหนีเขาได้ยังไง!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621460.html>